

சுதந்திரப் பறவைகள்

பறவை 15

பாடல் 01

2000 ஆவணி

அன்பளிப்பு ரூபா 5.00

தேசத் தலைவனுள்,
விளைந்த வித்தினை
திலீப மகத்துவம்
இதழ்களாய் விரித்தது -
பெண்மை

சிறகுகள் தரித்தது.
கடல் காடு காரிருள்
அனைத்தூடும் பறந்து,
மு ஐந்து ஆண்டினில்
அண்ணனின் முத்திது,
வட்டங்கள் விட்டேகி
வீரியம் கொள் என
ஒளிச்சுடர் ஏற்றுது.

வெளிப்பாகும் கடலிற்கு
சுடராகும் வேங்கைகள்

களமும் வாழ்வும்
காலத்தின் தேவை

விருதலைப்புலிகள் மகளிர் அமைப்பின் அதிகாரபூர்வ ஏடு

எல்லை காக்கும் இல்லங்கள்

கட
ரே
ற்ற
லும்
ம
ழ
லை
க
ள்

எங்கும் ஜெகஜோதியாய் சுடர் விடும் பந்தங்கள், மெல்லியதாய் மிக மிக மெல்லியதாய் விசும்பல் ஒலிகள். காதோரம் வருடிச்செல்லும் உயிர் உருகும் பாடல், நடப்பது போல... இல்லை பறப்பது போல் எதுவோ ஒன்று, ஆனால் சுற்றிச் சுற்றி வருகிறேன்.

நாலு மழலைகள் கைகளில் விளக்குகளுடன். பக்கத்தில் கண்ணீர் அருவியோடு ஒரு இளம் தாய். அவளும் விளக்குடன்..

என்ன கனவிது? நிச்சயமாய் இது கனவில்லை. நேற்றைய நினைவுகளின் பாதிப்பு.

நவந்தனின் மனைவியை, குழந்தைகளைச் சந்தித்து உரையாடி. கவலைகளை, பெருமிதத்தைப் பகிர்ந்து கொண்ட நினைவின் தொடர்.

இந்த மண்ணின் விடுதலைக்காக கணவனை தியாகம் செய்துவிட்டு நான்கு மழலைகளோடு தனியே வாழத் தயாராகிவிட்ட ராஜலக்ஷ்மி யின் நினைவிலேயே உறங்கியதன் விளைவு..

“இந்தமுறை மாவீரர் துயிலும் இல்லக் காட்சிகள் வித்தியாசமாய் இருக்கும். பல நினைவுக்கற்களின் முன் நான்கு, ஐந்து, ஆறு என குழந்தைகள் நின்று சுடரேற்றும்” என பக்கத்தில் வந்த நண்பி சொன்ன வாசகப் பதிவின் விம்பம்.

“கிபிர் அடிச்சும் சாவு வரும். நான் சாமானாவது ஏற்றிக் குடுத்திட்டு வாறன்.” நவந்தனன் தன் மனைவியிடம் சொன்ன வார்த்தைகள், இந்த மண்ணில் இருக்கும் அனைவருக்கும் பொருந்தக்கூடியதுதான்.

யாருக்கு, எங்கே, எப்போது சாவுவரும் என்று ஆரும் சொல்ல முடியாத தேசம் இது. ஏன் என்று கேள்விக்கூட கேட்காத வெறும் அப்பாவி களான ஐம்பதினாயிரம் பேரை சிங்களம் கொன்றுகொண்ட மண் இது.

நீதிகேட்டுப் போராடி, போராட்டத்திற்கு நெருங்கிய துணையாக நின்று வீரச்சாவினைத் தழுவிக்கொண்ட மாவீரரின் தொகை, அப்பாவி களாக கொல்லப்பட்டவர்களின் தொகையில் மூன்றில் ஒரு பங்குதான் என்பது அனைவரும் அறிந்ததுதானே?

“அப்பாவைத் தாட்டாச்சு. ஒரு அலவாங்கு வைச்சிருந்தா கிண்டிக் கொண்டு இந்நேரம் வந்திருப்பார்.” எனும் சாவின பொருளறியாத மழலையின், “காதவித்து திருமணம் செய்து நான்கு குழந்தைகளையும் பெற்றுவிட்டு இப்படி என்னை தனிய விட்டிட்டு போய்விட்டாரே” என வெதும்பும் மனைவியின், இடங்களில் நின்று பார்க்கும்போது ஒரு குடும்பத்தின் இழப்பென்ற ரீதியில் நவந்தனின் சாவு வேதனைக்குரியதுதான். எனினும் ஏனைய அவலச் சாவுகளுடன் ஒப்பிடுமிடத்து அவனது சாவு எத்தனை உன்னதமானது. உயர்வானது.

எல்லை, சிறப்பெல்லைப் படைகளின் உருவாக்கத்தினைத் தொடர்ந்து ஓயாது சுழன்றடிக்கும் ஓயாத அலை மூன்றின் வெற்றிகள் இல்லையெனில், இந்த மண் இன்னும் எத்தனையோ உயிர் விலைகளை அறியாமலாக கொடுத்திருக்க வேண்டிய துர்ப்பாக்கிய நிலைக்கு தள்ளப்பட்டிருக்கலாம். அத்தகைய பேரவலத்தைத் தவிர்த்து இந்த மண் நிமிர்ந்து நிற்க தூண்களாகிவிட்ட எல்லைப்படை மாவீரர்களில் தனது கணவனும் இணைந்து கொண்டிருவிட்டது, ராஜலக்ஷ்மிக்கு எதிர்பாராத அதிர்வே எனினும் தன் ஆசிரியப் பணியினைத் தொடர்ந்து, தனது குடும்பத்

தைக் கொண்டு நடத்த அவர் தயாராகி நிற்பதைப் பார்க்கும் போதும், கண்களில் நீர்வழிய தன் கணவனை நினைவு கூர்ந்தாலும் தன் குழந்தைகளின் எதிர்காலத்தை எண்ணி தன்னை தேற்றிக் கொள்ளும் போதும், தமிழீழப் பெண்ணின் தன்மப்பிக்கை தழைத்து செழிப்பது கம்பிரமாய் எம் பார்வைக்குள் விரிகிறது.

தந்தையே “உங்களுக்கு வேற வேலை இல்லையா? மினக்கெட்டு பூக்கண்டு நடுறதும் தண்ணி இறைக்கிறதும் தான் தொழில்.”

மகளை “மரங்கள் வளர என்ற பிள்ளையனை விட்டுப் படம் எடுப்பன். படம் பார்க்கிறவைக்கெல்லாம் எங்கட விட்டுப் பூக்கண்டுகள் வடிவா இருக்கா என்று ஏதாவது கதை அப்ப தெரியும்.”

தன் குழந்தைகளின் எதிர்காலம் பற்றிய வண்ணக் கனவுகள் ஒரு தந்தையின் மனதில் இப்படித்தான் ஆரம்பிக்குமா? பிறந்தேயிராத இனிமேல்தான் பிறக்கப்போகிற குழந்தைகளைப் படம் எடுப்பதற்குப் பூக்கண்டு தேடி நட்டு, வளர்வதற்காய் நீருற்றிப் பேணிய அந்த தந்தைக்குள் இன்னும் என்னென்ன ஆசைகள், எதிர்பார்ப்புகள் இருந்திருக்கும்.

நினைத்ததற்கு மாறாக, மேலதிக சந்தோசமாக ஒன்றுக்கு இரண்டாக இரட்டைக் குழந்தைகளை மனைவி பெற்றெடுத்தபோது எப்படியெல்லாம் கனவுகள் விரிந்திருக்கும். ஆனால் அதனையெல்லாம் செய்து முடிப்பதற்கு மட்டுமல்ல, சொல்வதற்குக் கூட அந்த தந்தை இப்போது இல்லை.

இருபத்தியொரு வயதே நிரம்பிய கௌரி மாலாவும் சுவேந்திரனும் (குட்டி) விரும்பித் திருமணம் செய்து கொண்டவர்கள். மனைவி கருவுற்றிருந்த போதும் சிங்களத்தின் கடைமை இருக்கு என்பதாய் சிறப்பெல்லைப்படை யில் இணைந்து அடிக்கடி களத்துக்குச் சென்று வந்த வர் குட்டி. பிறக்கப்போகும் குழந்தைக் கான ஏற்பாடுகளையும் செய்யத் தவறவில்லை. தன் இளம் மனைவியின் பேரவைகளையும் கவனித்து, வீட்டைச் சீரமைத்து, பூமரங்கள் தேடி வளர்த்து..

எதிர்பார்த்த அந்த நாள் புலர்ந்து கௌரி மாலா ஆண்-பெண் என இரட்டைக் குழந்தைகளைப் பெற்றெடுத்த போது குட்டியின் மகிழ்ச்சி எல்லை கடந்திருந்தது. சொந்த வாழ்வின் சந்தோசங்களில் மூழ்கியிருந்த போதும் தேசம், அதன் விடுதலையில் தனது பணி என்பவற்றில் இருந்தும் கவனம் விலகாத குட்டிக்கு எதிர் பாராமல் ஒரு சண்டைக்களத்திற்கும் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கிறது. கூட இருந்தவர்கள் “குழந்தைகள் பிறந்து 3 நாள் தான். நீ வந்தால் அவ விற்கு கஸ்ரம்” என்றபோதும் “இல்லை. இந்தச் சண்டைக்கு வரத்தான் வேணும்” என்று வெளிக்கிட்ட குட்டி..

— தமிழவள் —

மனைவியிடம் “நான் வந்து பிள்ளைகளுக்கு பெயர் வைக்கிறேன்” என்று போன குட்டி.. களத்தில் இருந்து திரும்பி வந்தது துயிலும் இல்லத்திற்குத்தான்.

வைத்தியசாலையில் இருந்து நேரே துயிலும் இல்லம் சென்று தன் கணவனுக்கு இறுதி விடை கொடுத்துவிட்டு வந்த கௌரிமாலா, தன் கணவனை மட்டுமல்ல, இரட்டைக் குழந்தைகளில் ஆண் குழந்தையையும் தோயின் கைகளில் இழந்துபோய் இருளில் மூழ்கி முக்குளித்தாலும் தன் கணவனின் சாவு சாதாரண மானதில்லை எனும் நிமிர்வோடு... பெயர்கூட வைக்காது போய்விட்ட கணவனின் பெயரையே மகளுக்குச் சூட்டி, சுவேந்திரனியின் செல்லச் சிறப்பில் தன்னை மறந்தபடி..

இன்னும் என்னென்ன தியாகங்களை இந்த மண் சந்திக்கக் காத்திருக்கு? விடைதெரியாத கேள்வி இதுவெனினும் விரைவில் விடியும் என்ற நம்பிக்கை மட்டும் தெளிவாகத் தெரிகிறது.

வ
ர்
போ
கும்
க
ன
வ்
ல்...

‘வறுமை’

இப்படித்தான் இருக்கும் என்பதை அந்த வீட்டைப் பார்த்தவுடனேயே புரிந்துபோகும். இவர்கள் கஸ்ரப்பட்டவர்கள் என்பதை எவரும் சொல்ல வேண்டிய தேவையே இல்லை. அந்தக் தாய், ஐந்து குழந்தைகள், அந்த வீடு எல்லாமே போனவுடன் சொல்லாமல் சொல்லவதும் அதைத்தான்.

உழைக்காமல், தேடாமல் வறுமைப்பட்ட குடும்பம் அல்ல. செழிப்பாக வாழ்ந்த குடும்பம் தான். செழிப்பெல்லாம் பிறந்த ஊரோடு போய்விட இடம்மாறி இடம்மாறி அலைந்து, குடிசைபோட்டு இடப்பெயர்வு வாழ்வின் பத்து வருட அனுபவமும் அவலமும் வறுமை வடிவில் தன்னை இனங்காட்டியது.

காங்கேசன்துறை ஊரணியில் இருந்து வெளியேறி, ஆக்கிரமிப்பாளரின் ஒவ்வொரு படை நடவடிக்கைகளின் போதும் இடம்மாறி, நிரந்தரத் தொழில் இன்றித் துயரப்பட்டு, இனியும் முடியாது என்றுதான் எல்லைக்குப் போய்ப் போராட்டப் பணிசெய்ய முடிவெடுத்தாரோ சிவலோகநாதன்?

எல்லோரும் இணைந்து நாட்டை மீட்டு, அவலங்கள் தந்தவரை அடித்து கலைத்துவிட்டு, நிம்மதியாய் உழைத்து சந்தோசமாய் வாழலாம் என்றுதான் முடிவெடுத்தாரோ? பதில் சொல்ல இன்று அவர் இல்லை எனினும் உண்மை அதுதான். ஊர் போகும் கனவு எவருக்குத் தான் இல்லை?

விஜயராணிக்கு முப்பத்தியொரு வயது. எட்டு, ஏழு, ஐந்து, இரண்டரை வயதுகளிலும் கையிலுமாக ஐந்து குழந்தைகள். கடைசிக் குழந்தை பிறந்து 9 ஆவது நாள் கணவன் கள் முனைக்குச் சாரதியாக சென்றபோது சந்தோசமாகத்தான் அனுப்பி வைத்தார். வழமை போலவே தனது பணியை முடித்துவிட்டு திரும்பி வந்துவிடுவார் என்றுதான் அனுப்பி வைத்தார். போராட்டத்துடன் நெருங்கிய உறவிருந்ததால் விடுதலைக்கான பணியில் என்றுமே பின்நிற்காத அந்த இளம் மனைவி, விடிந்துவிடும் என்ற நம்பிக்கையோடுதான் வழியனுப்பினார். ஊர் விட்டு ஓடிவந்த துயரங்கள் நினைவில் வர வழியனுப்பிய கணவன் வித்துடலாகி மீண்ட போது..

இப்போது ஐந்து குழந்தைகளின், குடும்பத்தின் பொறுப்பு முழுமையும் விஜயராணியின் கைகளில்.

பொருட்களின் விலை உயர்வும் பொருள்தார வசதியின் அடிநிலையும் ஆளமீரட்டினாலும் எதிர் நிச்சலிட்டேனும் எதிர்காலத்தைச் சந்திக்கத் தயாராகி நிற்கும் விஜயராணி தனிப் பெண்ணல்ல; தமிழீழத்தின் இன்றைய பெண்களின் பிரதிநிதியும்கூட.

மழலைகளின் எதிர்காலம், சொந்த ஊர் போகும் கனவு, கணவனின் சாவு வீணான தில்லை என்ற பெருமிதம் என அனைத்து உணர்ச்சிகளையும் கண்களில் தேக்கி பெரும்பாலும் மௌனமாகவே அமர்ந்திருக்கும் விஜயராணி எங்களுள் ஒருத்தி என்ற பெருமை எங்களுக்குள் மிதந்தாலும் இந்தப் புதிய வரலாற்றின் போக்கு நீடிக்க வேண்டுமா எனும் கேள்வி எம்முன் எழாமல் இல்லை.

வலியையும் வளமுமாக இணைய தலைமுறை ஒன்று புதியவேகத்தோடும் எழுச்சியோடும் சாதிக்கவேண்டியதை, குடும்பத் தலைவர்கள்கூட பொறுப்பேற்க வேண்டியிருப்பதைப் பற்றி இணையவர்களே! கொஞ்சம் சிந்தியுங்களேன். போராட்டப் பணி எல்லோருக்கும் பொதுவானதே எனினும் இணைய நலைமுறை முன்னின்று போராட்டச் சூமையேற்கும் காலம் இதுவென்பதை சொல்லித்தான் புரியவைக்க வேண்டுமா?

பாலியல் வல்லுறவு : எங்கே தவறிழைத்தோம்...?

வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலத்திலிருந்து இன்றுவரை அடக்குமுறையின் ஒரு கொடுவடிவமாக இருப்பது பாலியல் வல்லுறவு. தனது அறிவை, தேடல்களை, தேவைகளை மூலதனமாக வைத்து காட்டுமிராண்டித்தனமான வழி நிலையிலிருந்து நாகரீக வாழ்நிலைக்கு தாவிய மானிட சமூகம் இந்த விடயத்தில் மட்டும் மாறிக் கொள்ளவில்லை. இயற்கையின் புதிர்களுக்கு அறிவியல் ரீதியில் விளக்கம் கொடுத்த அகற்கு மாற்று வழிகளை யுட்கண்டுபிடிக்கும் மனிதகுலம் இந்தப் புதிருக்கு மட்டும் தீர்வு காணமுடியவில்லை. மனித சமூகம் தமக்கு முரண்பட்டு ஒன்றையொன்று அழித்துக்கொண்ட புராதன காலங்களிலும் சரி அல்லது மனித ஆக்கிரமிப்பிலிருந்து மண் ஆக்கிரமிப்பு நிலைக்கு தாவிய இன்றைய காலங்களிலும் சரி ஆக்கிரமிப்பின் முதல் இலக்காகிப் போவதும் பெண்கள் இனம்தான். இந்தப் பூமியின் சுழற்சி ஆண் பெண் என்ற இரு சக்கரங்களின் இணைப்பில்தான் இயங்கிக் கொண்டிருக்கின்றது என்ற உண்மையை துல்லியமாக உணர்ந்துகொண்ட பின்வரும் கூட இந்த கொடு வன்முறைபற்றி பேசிய இலக்கியங்கள் மிகக் குறைவு. அதிலும் உளவியல் நோக்கில் இதை ஆராயப் புகுந்தவர்களும் கூட பெரியளவில் இதில் சுவனம் செலுத்தவில்லை. மனிதநேயம், மனித உரிமை என்று ஒரு புறம் எழுப்பிக்கொண்டிருக்கும் கோஷங்களை எள்ளி நகையாடுவது போன்று இன்றைய செய்தி ஊடகங்களை அலங்கரித்து கொண்டிருப்பவற்றில் பெரும்பாலானவை பாலியல் வல்லுறவு சார்ந்த செய்திகளாகவே இருக்கின்றன.

கருத்து நிலையின் தோற்றம்

பாலியல் வல்லுறவு என்றால் என்ன என்ற வினாவிற்கு ஒரு வாக்கியத்திலேயே பதில் கூறிவிடலாம். "ஒரு பெண்ணின் விருப்பத்திற்கெதிராக அவளுடன் உடலுறவு கொள்ளுதல் பாலியல் வல்லுறவு என்பதாகிறது". ஆனாலும் இந்த வரைவிலக்கணமானது சட்ட ரீதியானதொரு வரைவிலக்கணமாக புராதன சமூகங்களில் ஒருபோதும் இருந்திருக்கவில்லை. பாலியல் வல்லுறவு என்பது ஆணின் ஆற்றலை எடுத்துக்காட்டும் ஒரு செயற்பாடாக புராதன குடிமுதல்வர்களால் கருதப்பட்ட ஒரு நிலையில் அது எவ்வாறு பெண்ணுக்கு இழைக்கப்படும் குற்றமாக பார்க்கப்பட்டிருக்க முடியும்?

புராதன குடிமுதல்வர்களைப் பொறுத்து பெண்கள் வெறும் பாலணைப் பொருட்களையே தனித்து இயங்கக்கூடிய ஜீவன்கள் அல்ல. பாலியல் வல்லுறவு என்பது பெண்ணின் விருப்பு வெறுப்பு என்ற ரீதியில் பார்க்கப்படவோ அல்லது தன் உணர்வுகளைக்கொள்ள முனையும் பெண்ணின் உரிமையை விளங்கிக்கொள்கின்ற ஆண் பெண் புரிந்துணர்வின் அடிப்படையில் ஆண்களால் ஏற்றுக் கொள்ளப்படவோ இல்லை. ஒரு ஆண் இன்னொரு ஆணுக்கு எதிராக மேற்கொண்ட சொத்து ரீதியான குற்றமாகவே அன்றைய காலங்களில் இது கருதப்பட்டது.

புராதன சமூகம் ஒன்று 'பழிக்குப் பழி' என்ற சட்டமுறையை எப்போது பின்பற்ற தொடங்கியதோ அன்றிலிருந்தே சட்டத்தின் முன்பெண்களின் சம அந்தஸ்து பறிபோய் விட்டது. பிறப்புறுப்புகளின் அடிப்படையில் ஆண் குறையாடுபவன் பெண் அவனது இரை. ஆணைப் போன்று பெண்ணும் பழிக்குப்பழி என்ற அடிப்படையில் ஆணை பாவி

யல் வல்லுறவுக்கு உட்படுத்த முடியாது என்பதுடன் பெண் மீது மேற்கொள்ளப்படும் இக் கொடு வன்முறையானது மரணத்திற்கோ, படுகாயத்திற்கோ இட்டுச்செல்வது மட்டுமன்றி இதனால் உருவாகும் கர்ப்பமும் பிறக்கும் குழந்தையும் கூட கருத்தில் கொள்ளப்படுவதில்லை.

மனித இனம் மட்டும் ஏன் இப்படி...?

விலங்குகள் உலகில் கூட பெண் விலங்குகள் பாலுறவுக்கு தயார் என்பதற்கான சில சமிக் கைகளை வெளிப்படுத்திய பின்னரே ஆண் விலங்குகள் அதில் ஆர்வம் காட்டுகின்றன. விலங்குகளின் நடத்தைகள் தொடர்பான ஆய்வுகளை மேற்கொண்ட விபோனாட் வில்லியம் என்ற மாணவர் கூட குரங்குகள் உலகில் பாலியல் வல்லுறவு, விபச்சாரம், பலாத்காரம் போன்றவை இல்லை என்றும் பெண் குரங்கின் அழைப்பும் ஈடுபடமுயின்றி ஆண்குரங்கு அதனுடன் உறவு கொள்ள முடியாது என குறிப்பிடுகின்

றார். விலங்குகளின் இனப்பெருக்க செயற்பாட்டுக்கு ஏற்பவே பாலுறவில் அதன் ஆர்வம் வெளிப்படுகின்றது. அதேபோல் கர்ப்பகாலத்தில் அவை இனச்சேர்க்கையில் ஈடுபடுவதும் கிடையாது.

ஆனால் மனித இனத்திலோ வருடத்தின் 365 நாட்களும் கூட கலவிக் கான தயார் நிலை காணப்படுகிறது. விலங்குகளைப் போன்று சமிக் கைகள் மூலம் இங்கு பாலுறவுக்கான தயார் நிலை வெளிப்படுத்தப்படுவதில்லை. உளவியல் ரீதியான குறியீடுகளோ பாலுறவுக்கான அவாவோ அல்லது அதனால் ஏற்படும் மகிழ்ச்சியை அனுபவிக்கும் முறையோ வெளியில் தெரியாதளவிற்கு சிக்கல் வாய்ந்த முறையினை மனித இனம் கொண்டுள்ளது. பாலுறவுக்கான மனிதனின் விருப்பம் மூளையுடன் தொடர்புடையதொன்று. விலங்குகள் ஒன்றுடன் ஒன்று கூடுவதற்கென சில பருவங்கள் இருப்பது போன்று மனிதனுக்கு இல்லை. அவன் தான் விரும்பும் எந்த நேரத்திலும் பெண் மீது பாலியல் ஆர்வத்தை மேற்கொள்ள முடி

வதுடன் அவனது உளவியல் தூண்டுதலானது விலங்குகளை போன்று உடலின் தயார் நிலையில் தங்கியிருப்பதில்லை.

யதார்த்தம் கசப்பானது

பாலியல் வல்லுறவுக்கான வாய்ப்பை அளிக்கும் ஆணின் உடலியல் கட்டமைப்பும் அதனால் பெண்பாதிக்கப்படும் தன்மையும் இருபாலாருடைய உடற்தொழிலியல் சார்ந்ததொன்றே. இந்த உயிரியல் கட்டமைப்பை இயற்கை வழங்காதிருந்திருந்தால் பாலுறவே, பாலியல் வல்லுறவு இரூப்பதற்கான வாய்ப்பே இருந்திருக்காது என்கிறார் அமெரிக்காவின் தொலைக்காட்சி செய்தியாளரும் "எங்கள் விருப்புக்கு மாறாக" (Against our will) என்ற நூலின் ஆசிரியருமான சுசன் பிறவுண்டில்லர்.

மனித உடற்கூற்றியல் சார்ந்து பிறாக்கு மிடத்து பலாத்கார உடலுறவுக்கான சாத்தியப்பாடு உறுதியான வகையில் நிலைத்திருக்கும் உண்மையை எவருமே மறுக்க முடியாது. இந்த ஒரு காரணி மட்டுமே பாலியல் வல்லுறவு என்ற ஆணின் சிந்தனை உருவாக்கத்திற்கு காரணமாயிருந்திருக்கக்கூடும். பெண்ணைப்பாலியல் வல்லுறவுக்குட்படுத்த தன்னால் முடியும் என்று கண்டவுடனேயே ஆண்கள் அதைத்தொடர்ந்து மேற்கொண்டனர். ஒரு பெண்ணின் மறுப்புக்குக் காரணமாக எதிர் பாராத விதமான அவளது எதிர்ப்போராட்டத்தின் மத்தியில் முதல் தடவையாக பாலியல் வல்லுறவு நிகழ்ந்திருக்குமேயானால் இரண்டாவது தடவை இது மிகக் கவனமான முறையில் திட்டமிடப்பட்டே மேற்கொள்ளப்பட்டிருக்கும் என்கிறார் சுசன் பிறவுண்டில்லர். உண்மையில் பெண் அடிமைத்தனத்தின் ஆரம்ப வடிவம் கொள்ளைக் கும்பல் ஒன்றினால் பெண் ஒருத்தி குழி ரீதியான பாலியல் வல்லுறவுக்கு உட்படுத்தப்பட்டிருந்தலாகவே இருந்திருக்கவேண்டும். இது ஆணுக்குரிய சிறப்பம்சமாக மட்டுமன்றி பெண்ணுக்கு எதிரான ஆற்றல் மிகுந்த ஆயுதமாகவும் மாறியது. பெண்ணின் பெளதீக எதிர்ப்பாற்றல், போராட்டம் என்பவற்றையும் மீறி அவளது உடலுக்குள் பலவந்தமாக நுழைந்தமையானது, பெண்ணை தன்னுடைய யாக்கி கொள்ளவும், தனது பலத்தை பரிசோதிக்கவும், ஆண்மையின் வெற்றியாக அதை கருதவும் ஆணுக்கு வாய்ப்பளித்தது.

பெண் அடிமை நிலையின் தோற்றம்

ஒரு பெண்ணின் உடலுக்கு

உரிமை எடுத்தவுடனேயே அதை தனக்குரிய பாலியல் வசதியாக, உடல் ரீதியாக பெண்ணை விடவும் தான் மேம்பட்டவன் என்பதற்குரிய அத்தாட்சியாக ஆண் எடுத்து கொண்டான். தனக்கு உரிமையான பெண்ணை ஏனைய ஆண் எதிரிகளிடமிருந்து காத்துக்கொள்ளவேண்டிய அவசியம் அவனுக்கு ஏற்பட்டது. தனது பெண்ணை பாதுகாப்பதற்கான சிறந்த வழி முறையாக அவன் பின்பற்றியது அடுத்தவருக்கு உரிமையான பெண்களை பலாத்காரப்படுத்தி அவர்களை பீதியுறச்செய்ய வேண்டியிருந்தது. அடுத்தவர்களின் ஆக்கிரமிப்பில் இருந்து பெண்களை பாதுகாப்பதற்கு அவன் செலுத்திய இந்த விலை மிகவும் அநியாயமான மதான்று. ஒரு ஆணிடமிருந்து பெண்ணை பாதுகாப்பதற்கு இன்னொரு ஆணுக்கு செலுத்திய விலைதான் சுற்புடமையும் ஒரு தாரமணமுமாகும். ஒரு பெண்ணின் உடலுக்கு விளைவிக்கப்படும் தீங்கு அவளை உரிமையாக்கிக் கொண்ட ஆணின் சொத்துக்களுக்கு இழைக்கப்படும் குற்றமாக மாறியது.

இன்று நாம் திரமணம் என அழைக்கப்படும் மண உறவின் ஆரம்ப வடிவம் பெண்களை பலாத்காரமாக கடத்திச் செல்லுதல் அல்லது பாலியல் வல்லுறவுக்குட்படுத்தல் என்பதாகும். பெண்களை அடைவதற்கான சரியான அனைவராலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட ஒரு வழியாக இது கருதப்பட்டது. 15ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில்கூட இது இங்கிலாந்தில் வழக்கில் இருந்தது. மணமகளை கவருதல் பிளிப்பைன்சின் மலைக் காடுகளிலும், சிசிலியின் கிராமப்பகுதிகளிலும், ஆபிரிக்காவின் பெரும்பாலான பகுதிகளிலும் இன்றும் நிலை கொண்டிருக்கிறது.

முதலாவது சூத்திரதாரி...?

வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலங்களில் மனித சமூகத்தினால் உருவாக்கப்பட்ட சட்டங்கள் தான் பாலியல் வல்லுறவு சமூகத்தில் வேரோடிப் போக துணை புரிந்தமையை சான்றுகள் காட்டுகின்றன. குலக்குழுக்களின் ஆட்சியும், தனியுரிமையுடைய நகர அரசுகள் என அழைக்கப்படும் நிரந்தர குடியிருப்புகளும் தோன்றி பல நூற்றாண்டு கழிந்த பின்னர் தான் சட்டங்கள் எழுத்துருவில் தொகுக்கப்பட்டன. அவ்வாறு எழுத்துருவில்

அர்த்தநாரி

எமக்கு கிடைக்கும் புராதன சட்டமாக கருதப்படுவது பலகைகளில் செதுக்கப்பட்டு தொகுக்கப்பட்ட புராதன பபிலோனிய மோசஸ் சட்டமாகும். அடிமை நிலை, தனியார் சொத்துடமை, பெண் அடிமை நிலை என்பன அன்றைய குலக்குழுக்களின் அன்றாட வாழ்க்கையாக இருந்ததை இச்சட்டங்கள் எடுத்தியம்புகின்றன. பெண்களை சிறைப்பிடித்தல் என்பது யுத்தம் தரும் உடனடிப்பரிசாக குலக்குழுக்களினால் பூர்ணமாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. அதேசமயம் தமது ஆட்சிக்குட்பட்ட பகுதிகளில் பெண்களை கவரும் செயற்பாடு சமூக ஒழுங்கை குலைக்க கூடியது என்ற கருத்து நிலை காணப்பட்டது. ஒரு ஆண் தனக்கென ஒரு மனைவியை பெற்றுக்கொள்வதற்கான மிகவும் நாகரீகமான, அபாயம் குறைந்தவழியாக கருதப்பட்டது அவளை பணம் கொடுத்து விலைக்கு வாங்குதலாகும். 50 வெள்ளி நாணயங்களுக்கு ஒரு (11 ஆம் பக்கம் பார்க்க)

கனமும் வாழ்வும்

வீதிகளில் அவசரமாகப் போய்க் கொண்டிருக்கும் அந்தப் பெண்களின் கைகளில் மாதிரித்துவக்கு விசுவீசி நடக்கும் கைகளில் உறுதி. கால்களில் வேகம். சிலர் சேலைகளுடனும் சிலர் பாவாடை, சட்டை என்ற ஏழ்மையான உடைகளுடனும் போய்க் கொண்டிருந்தார்கள்.

இந்த நிகழ்வு இன்று நேற்றல்ல, ஒரு வருடத்துக்கு மேலாக நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது. ஏன் இப்போது வாழ்க்கையில் இயல்பாகிவிட்ட நிகழ்ச்சி. நாளாந்தம் தமது வாழ்க்கைக் கடமைகளில் ஒன்றிப் போனவர்தான் போல இவர்கள் பயிற்சியெடுப்பதும் பின்னர் வீதிருப்பி குடும்பத்தோடு வாழ்வதும் குழந்தை குட்டிகளோடு உண்டு, உறங்குவதும் வழமையாகிவிட்டது.

கிராமத்தில் எல்லைப்படை, கிராமியப்படை, ஊர்காப்புப்படை என்று பெண்கள் போராட்ட சக்தியாக மாறிவிட்ட காலம்.

எப்படி முடிந்தது இவர்களால்? எவ்வாறு முகிழ்ந்தது இந்த மாற்றம். காலமாற்றம். வாழ்க்கையின் தேவை.

இல்லை வாழ்க்கையே போராட்டமாகிவிட்ட காலத்தின் தேவை. இந்தக்கால எட்டத்தின் தேவையை மக்கள் புரிந்து கொண்டனர். எமக்கேயான வாழ்க்கை என்று ஏற்றுக்கொண்டனர். அதுதான் உண்மை.

முதல் எல்லைப்படை பெண் மாவீரர் ரதி/சாந்தி

முந்தியொரு காலப்பகுதியில் நினைத்துப் பார்க்க முடியாத நிகழ்வு. அண்ணனின் அணியில் இணைந்து கொண்ட தங்கைகளைப் பார்த்து உலகம் வியந்தது ஒரு காலம். அந்தத் தங்கைகளின் கவடுகளைப் பற்றி இப்பெண்களும் எல்லைக்காகப் புறப்பட்டனர் இக்காலகட்டத்தில்.

ஓயாத அலைகள் மூன்றில் ரதி/சாந்தி என்ற எல்லைப்படை பெண் ஒருத்தி, இந்த மண்ணுக்காக தன்னை வித்தாக்கிய நிகழ்வினை இந்த ஊரும் உலகமும் அறியும். இந்த நிகழ்வின் மூலம் உலகத்துக்கோர் புதிய செய்தி எம்மண்ணிலிருந்து சொல்லப்பட்டது. மீண்டும் பெண்களின் மற்றுமொரு எழுச்சி. எமது போராட்டமும் எம்கலைவனின் வழிநடத்தலும் பிறப்பித்த அக்கினிக்குஞ்சொன்றின் இன்னொரு பக்கத்தின் அறிமுகம். இந்த அறிமுகத்தைக் கொண்டு பெரும் கதை தொடர்கிறது.

எதிரியால் ஊர் வீட்டு ஊராய், பிரதேசங்கள் கடந்து பிரதேசங்களாய் துரத்தப்பட்ட மக்கள். சகோதரனை, கனவனை இழந்த பெண்கள். இன்னும் சிங்கள இராணுவத்தின் கொடிய மிருகவெறியாற் சிதைக்கப்பட்ட இளையவர்கள்; மழலைன் பிஞ்சுள். ஊரில் தீயெரிய கொடுமை கண்டு பொங்கியெழுந்தான் தமிழன். ஒவ்வொரு தமிழ்மகனும் தமிழ் மகளும் போராட வேண்டிய காலத்தை உணர்ந்தின; எம் தேசத்தில் நிகழ்ந்த அவலங்கள்.

“அவலத்தைத் தந்தவனுக்கே அதைத் திருப்பிக் கொடு” என்ற பேச்சைத் தலைவனின் சொல்லை வேதமாக்கி எழுந்தது மக்கள் அலை. அந்த அலை, ஓயாத அலை மூன்றில் பெரும் வேகமெடுத்தது.

ஊராய் அம்மாவும் அக்காவும் தங்கையும் கைகளில் ஆயுதம் ஏந்தினர். எம் தாய் மண்ணின் எல்லைகளில் எல்லைக்காகப் புறப்பட்டனர். சண்டைக் களங்களில் நின்றனர்.

ஓயாத அலைகள் மூன்றில் உக்கிர சண்டைகள் நடைபெற்ற நாட்களில் நெடுக்கடியான இடங்களில்லல்லாம் எமது எல்லைப்படைப் பெண்களும் நின்றனர்.

ஒருமாதம், சில நேரங்களில் ஒரு கிழமை களத்துக்கு, எல்லைக்குப் புறப்பட்டுப் போயினர். மீளவும் வந்தனர். குடும்ப வாழ்க்கை, பயிற்சிகள், மீண்டும் சில நாட்கள் களவாழ்க்கை. இப்படியாக இரு வேறுபட்ட சூழ்நிலைகளைச் சந்திக்கும் இவர்கள், எம்மண்ணின் அவலத்தைப் புரிந்துகொண்டனர். தாயகத்துக்காக செய்ய வேண்டிய கடமையை உணர்ந்துகொண்டனர்.

போராளியாகின்ற தன்மையிலும் எல்லைப்படைப் பெண்களின் வாழ்வு மாறுபட்டது. போராளிகளைப் போறுத்தவரை முற்றுமுழுதாகவே தன்னை இப்போராட்டத்தோடு, இப்போராட்டத்தின் எட்டுக்கோப்புகளோடு இணைத்துக் கொண்டவர்கள் அவர்கள். ஆனால் எல்லைப்படைப் பெண்களைப் போறுத்தவரை இன்று தமது வாழ்வை இந்த மண்ணின் இயல்போடு பின்னிப் பிணைந்து வாழ்வதும், நாளை அதற்கு முற்றிலும் முரண்பட்ட சூழ்நிலைகளைச் சந்திப்பதுமாக இருவேறுபட்ட வடிவமை முகம் கொள்ளவேண்டியிருந்தது. இன்று ஊர்க்கோயிலின் திருவிழாவிலோ அல்லது கோலாகலமான திருமண நிகழ்விலோ காணும் ஒருவரை நாளை எல்லையில் சந்திக்கலாம். அல்லது களமொன்றின் பகுதியிற் சந்திக்கலாம்.

இதுவே இவர்களின் வாழ்க்கை முறைமையாய் அமைந்தது.

கனமும் வாழ்வும் முரண்பட்டனவே தன்ர, இவர்கள் தங்களுக்குள் முரண்படவில்லை. இந்த முரண்பாடான வாழ்க்கைக்கு முகம் கொடுத்தனர். அதனை முகம் மலர வரவேற்றனர்.

இந்த வாழ்க்கை முறையை, குடும்ப உறவுகள் ஏற்றுக் கொண்டன. ஏன், இவர்கள் களங்களுக்குச் சென்றபோதோ, எல்லை காக்கப் புறப்பட்டபோதோ உறவுகள் விடைகொடுத்து அனுப்பியவர்தான். இவர்களின் குடும்பச் சுமைகளைப் புரிந்துகொண்டன. ஒரு குடும்பத்திலிருந்து எல்லைக்காகவென தாயும்

மகளும் சென்ற சந்தர்ப்பங்களும் கூட நிகழ்ந்தன.

சாதாரண பெண்ணொத்தி தன்னைச்சுற்றிய உலகமாக விரிந்துகொண்ட குடும்பம், பாடசாலை வாழ்க்கை, கல்விநிறுவனங்கள், வேலைத்தளங்கள் என்ற நடமாட எல்லைக்கோடு களத்தைபும் சந்திக்கத் துணிந்த நிகழ்வின் மிகப்பெரிய தன்மை; புத்தம் எம்மண்ணுக்கு ஏற்படுத்தியதன் விளைவு. எதிரியின் புத்தத்தக்கெதிராக எமது போராட்டம் வழிவகுத்துக் கொடுத்த பாதை.

எமது போராட்டமே பெண்களில் மனமாற்றத்தை, ஏன் சமூகத்தில் மனமாற்றத்தை ஏற்படுத்தியது என்பதே உண்மையாகும்.

இந்தப் பாதையிலேதான் பல பெண்கள் நடந்து வருகின்றார்கள். வீட்டுக்காகவும் நாட்டுக்காகவும் உழைக்கும் இப்பெண்கள், சராசரியான சமூக வாழ்வுக்காக கட்டுப்பட்டவர்கள். பலர் தமது உழைப்பின் வருமானங்களை குடும்பத்துக்காக செலவிட கட்டாயத்தில் இருப்பவர்கள். இருந்தும்

சுதாமதி

வீட்டுக்காக உழைக்கும் அதே கரங்கள் எல்லைகளில் ஆயுதம் தாங்கி நிற்கிறது. எமது தாயகத்தின் மீது இவர்களுக்குரிய கடமையை உணர்த்துகிறது; புரிந்துகொண்ட தன்மையைச் சொல்கிறது.

“எல்லை காக்க ஆயுதம் போய் வர வேண்டும். அம்மா! அக்காக்கள், அண்ணாக்கள் ஆடியோடை சண்டை பிடிச்சுக்கொண்டு நிக்கிறதால்தான்மா நாங்கள் இதுவரை நிம்மதியா வாழறோம்.”

பரந்தன் உலகமயாள்புரத்தில் வீரச்சாவைத் தழுவிக்கொண்ட முதல் எல்லைப்படை பெண் மாவீரர் ரதி/சாந்தி

காலத்தின் தேவை

தமது தாயாடும் அடிக்கடி கூறிக்கொள்வது இதைத்தான். வீட்டின் முழுப்பரத்தையும் தன் தலையிலேயே சுமந்து கொண்டும் நாட்டுக்காக போராட வந்த இப்பெண்ணின் சாதனையும் எமது வரலாற்றின் பதிவுகளில் புதிய கதையாய் விரியும். முதற்களப்புலியான 2 ஆம் லெப் மாலதிரையப் போல, இந்திய வல்லாதிக்கத்தின் கொடுமைகளுக்கெதிராக உண்ணா நோன்பிருந்து முதல் வீரச்சாவை தழுவி அன்னை பூதியைப்போல, ரதியும் எமது வரலாற்றுக்குள் வாழுவாள்.

அண்ணார்ந்து

பார்க்காமலேயே ஆகாயம் தெரிவின்ற நீண்ட பெருவெளி. இடையிடையே மிகச் சொற்பமாய் திக்குக் கொன்றாய் கட்டிடங்கள். அடிக்கடி பனை, தென்னைகள். கால் வைத்தால் தோல் எரியுமளவுக்கு கூர்மைகொண்ட உப்புத் துகள்கள் நிறைந்த மணல்வெளி, மண்கும்பிகள். சற்றுநேரம் காற்றுப் பட்டாலே உதட்டில் உப்புக்கிரக்கும்:

போகும் போது ஒருவர் முகத்தை மற்றவர் பார்ப்போம். சென்ற முறை எங்களோடு இங்கு வந்து திரும்பி வராத தோழிகளை மீள நினைவு படுத்துவோம்.

“இந்த முறை விடக்கூடாது” என்ற உறுதியோடு போய், ஏதோ சில எதிர்பாராத தடைகளால் ஆனையிறவை விழ்த்து முடிபாமல் அருகிருக்கும் அண்களை அசைத்துவிட்டு வந்திருக்கின்றோம்.

காற்றல்லவா எங்கள் தேசியக் கொடியை கம்பீரமாய் தாங்கி நிற்கின்றது.

“கனவல்ல தமிழீழம் நாளை நம்நாடு” என்று கவிதையோடு அரங்கேறிய மேஜர் அமுதா, நீண்ட காலமாக 81 எம். எம் மோட்டார் அணியில் இருந்து, சண்டைக்குப் போகவேண்டும் என்று அடம்பிடித்து, இயக்கச்சிப் பகுதியில் ஒரு அணிப்பாடு களமிறந், மீண்டு

போய்க்காட்டிற்றன்.” என்றுவீம்போடு போன லீமா...

அதிகாலையிலே எழும்பியதும் மேலதிக ரவைக்கூட்டு அணியை அணிந்து, ஆயுதத்தை தோளிலே சுமந்து காவலரண்களுடே நடக்கத் தொடங்கினால், நள்ளிரவுவரை ஓயாத கப்டன் லக்கி...

அடிப்படைப் பயிற்சியாகிரியராக இருந்து இலாவகமாக உடல் பயிற்சிகளைச் செய்து

எங்கள் வானிலே நட்சத்திரங்கள் இப்போதும் ஒளிர்ந்து கொண்டிருக்கின்றன

எத்தனை தடவைகள் எத்தனை பேர் பகைகூடிக்கொண்ட இந்தப் போய்வெளியை பழையபடி உப்புப் பெருவெளியாக்க உள்நின்றுபோய் பனை பரக்காண்டும், மண்கும்பிகளின் மறைவிலும், அந்தப் பாலத்தடித் தண்ணீரிலும் எத்தனை முறை எதிரியோடு கிளித்தட்டு மறித்திருக்கிறோம். இங்கிருக்கும் ஆனையிறவை வேவு பார்க்க, எங்கோ இருக்கும் ஊர்களுக்கு கிலோ மீற்றர் கணக்காய் நடந்திருப்போம். உடலை உலர வைக்கும் வெயிலும், காற்றும் தாம் கொண்டுசெல்லும் தண்ணீரை படுவேசமடக்க காலி செய்துவிட, நாக்குக் தொங்க, காலடியின் கீழ் எதிரியின் ரவைகள் தேடிவந்து விழ, எடுத்த தவல்களோடு எத்தனை முறை நாம் ஓட்டமாய் வந்து சேர்ந்தோம்.

நேற்றுப்போல் இருக்கின்றது எல்லாம்...

ஒரு நாள் நாலு அல்லது ஐந்து சப்பல்களில் நாம் கண்டறியாத ஆயுதங்களுடன் வந்து இறங்கி, FORT BASCULA (ஓல்லாந்துக்கோட்டை) ஒன்றைக் கட்டி, எங்கள் கழுத்திலே பகை கடிவாளமிட்ட இருண்ட நாள் கடந்து இன்று எத்தனை ஆண்டுகள்...

ஆனைகள் ஒரு பருவ காலத்தில் இங்கு வந்து உப்புச் சாப்பிட்டு, தம் உடலின் ஊட்டத்தைச் சரிசெய்து, உலாத்திப் போனதாம். ஊர்வலம்போல ஆனைகள் வருமாம். உப்புச் சாப்பிட வரும் ஆனைகளைப் பிடித்து தந்தம் வெட்டுவார்களாம் என்று ஆயிரம் கதைகள் ஆனையிறவு பற்றி.

எங்களுக்குத் தெரிந்ததெல்லாம் இந்த ஆனையிறவைப் பகையிடமிருந்து மீட்டெடுக்க ஆயிரமாயிரமாய் புலிகள் சேனை அணிவகுத்துப் போனதுதான்.

தொழில்நுட்ப ரீதியில், ஆயுத பலத்தில் அதிக முன்னேற்றம் காணாத 1991 இல் ஒரு பெரும் படையாக எம் அன்றைய முழுப் பலத்தையும் ஒருங்கிணைத்து, ஆனையிறவைத் தாக்கிய அந்த நாட்கள்...

மூன்று நாட்களில் அநேகமாக முக்காற்பங்கு வேலையையும் முடித்துவிட்டு நாம் நிற்க, வெற்றிலைக் கேணியில் பகை தரையிறங்கியதில் எல்லாமே திசைமாறிப் போனது. மூன்று நாள் சண்டை முப்பது நாட்களுக்கும் மேலாக நீடிக்க, அங்குலம் அங்குலமாய் நகர்ந்து தாக்கிய நாங்கள், தரையிறங்கிய எதிரி எம் முற்றுகைக்குள் சிக்கிக் கிடந்த இராணுவத்தை வந்து சந்திக்கும் நாளை முடிந்தவரை தாமதப் படுத்திவிட்டு, அகன்றோம்

அன்றிலிருந்து நேற்றுவரை தினந்தோறும் ஆனையிறவு மீட்புப் போர் நடந்து கொண்டிருந்தது எங்கள் மனங்களில்.

ஓவ்வொரு முறையும் படையெடுத்துப் போய், மீண்டு வந்தவர்களின் மனங்களில் தங்கள் கடைசி நேரக் கனவை ஆழ விதைத்துவிட்டுத்தான் அவர்கள் போனார்கள்.

இந்த ஆனையிறவைப் பார்த்து எத்தனை கதைகளை எங்களுக்குள் பேசிக்கொண்டோம்.

“ஓ.ஓஓ...ஓஓ... வண்டிக்காரா ஓ. வண்டிக்காரா ஓட்டு வண்டியை ஓட்டு ஓட்டு வண்டியை ஓட்டிப் போவோம் புதிய நகரம் நோக்கிப் பொழுது போமுள் ஓட்டிப் போவோம் புதிய நகரம் நோக்கிப் பொழுது போமுள் ஓட்டு”

என்ற பழைய சமூகத்துப் பாடலொன்றை ஒருத்தி

வராத அந்த அமுதா இன்னும்மாரு இருபத்தொரு நாட்கள் இருந்திருந்தால், இன்று ஆனையிறவைப் பற்றி நாங்கள் எழுத வேண்டியிருந்திராது. களத்திலே நின்றவளின் பேனாவே களத்தைப் பாடியிருக்கும்.

“எல்லையிலே என் துப்பாக்கி எழுந்து நிற்பதால், எழுந்துவர எனனால் முடியவில்லை. எனவே எழுதாத என் கவிதையை எழுதுங்களேன்” என்று பத்து வருடங்களின் முன்னரேயே எழுதி வைத்த கப்டன் வானதியும், “மறைந்தவர்களே, நீங்கள் மலடர்கள் அல்ல” என்றெழுதிய கப்டன்

காண்பிக்கின்ற, ஒரு சிறப்பு அணியின் பொறுப்பாளராகக் களம் புகுந்து வெற்றிலைக்கேணியில் விதையான கப்டன் திலகா...

வெற்றிலைக்கேணியில் தரையிறங்கிய எதிரியோடு மோதப்போன அணிக்கு உதவி அணியாக அந்தப் புளியமரத்தின் கீழ் நின்றபோது, விமானக் குண்டு வீச்சினால் சிதறிப்போன வீரவேங்கை ரூபிகா...

முதல் நாள் சண்டைக்காகப் புறப்பட்டுப் போனவழியில் பாம்பு கடித்ததால் திரும்பி வந்து, மூன்றாம் நாள் சண்டைக்குப் போய் எதிரியின் பண அணையின் மேலே குடுபட்டு விழுந்து, உடலை நாங்களும் எடுக்கமுடியாமல், சண்டை முடியும்வரை எதிரியும் நெருங்க முடியாமல் கிடந்த கப்டன் தமயந்தி...

புல்லாவெளி தேவாலயம் அருகே அணிகள் நிலையெடுத்திருக்க 2 ஆம் லெப். கோகிலாவின் எல்.எம்.ஜியும் அங்கு நின்றது. அவளின் போராளித் தம்பி வந்து, தன் அக்கா நிற்கின்றாரோ என்பதைக் கேட்டுவிட்டு, இரவாகிவிட்டதால் மறுநாள் காலையில் வருவதாகக்கூறி சந்திக்காமலேயே போய்விட்டார். மறுநாள் மாலை இராணுவத்தினர் தாக்குதலைத் தொடக்க கோகிலாவின் எல்.எம்.ஜியும் தியைக் கக்கத் தொடங்கியது. எதிரியின் ரவை கழுத்திலே வைக்க, யாரோ காயம் என்று அறிந்து தூக்க ஓடிவந்த தம்பிதன் அக்காவின் உடல் எத்தரம் கண்டான். சாயத்தகடுக் கட்டுடோட ரவிட்டு, “டோடியை பிணைக்கு அனுப்புங்கோ” என்று சொல்லிவிட்டுத் தன் பணியைத்

தொடர்ந்த தம்பியின் அன்பான அக்கா கோகிலா...

நீரேரிக்குள் முட்கம்பித் தடையினுள்ளே தலையிலே பலத்த காயத்துடன் சிக்கி உணர்விழந்து கிடந்தான் அந்தப் போராளி. அந்தப் பகுதியிலே சண்டை முடிந்து மூன்று நாட்களாகிவிட்டிருந்தன. வெற்றிலைக்கேணியில் எதிரி தரையிறங்கி, சண்டையின் போக்கு மாறிப்போனதால் உப்பளப் பக்கம் எங்கள் நடமாட்டம் குறைந்திருந்தது. நீரேரிக்குள் ஏதோ அசைவைக்கண்ட (கேணல் தீபன் அவர்களின் வழிநடத்தலில் செயற்பட்ட) அப்போதைய வன்னி நடமாடும் தாக்குதலணியின் பொறுப்பாளர் ஒருவர் அதை என்னவென்று நெருங்கிப் பார்க்குமாறு கட்டளையிட்டார். எதிரியின் கண்காணிப்புக்குள் அப்பகுதி இருந்ததால் இரவிலே நகர்ந்து, எதிரியா, எம்மவரா என்று தெரியாமல் நெருங்கிய இவர்களுக்கு பெரிய அதிர்ச்சி. மூளை வெளித்தள்ளிய நிலையில் முட்கம்பியுள் தலைமுடி சிக்கிக் (11ஆம்பக்கம் பார்க்க)

இனிமையாகப் பாட, இந்த ஆனையிறவைப் பிடித்தபின் வண்டி கட்டிக்கொண்டு நிலவு வெளிச்சத்தில் பிடிபட்ட இடங்களை பார்க்க வேண்டும் என்று கண்களை விரித்துக் கனவுக் கதைகளைப் பேசியோரும்...

“வண்டி எதற்கு? நாங்கள் ராங்குகளில் ஏறிப்போய்ப் பார்ப்போம்” என்றவரும்.

“நீ வேண்டுமானால் ராங்கிலே போ. நாங்கள் வண்டிகளில்தான் வருவோம்” என்று பிடிவாதம் பிடித்தவர்களும்.. இவர்களைப் பார்த்துச் சிரித்தவர்களும்.. ஒருவரும் இல்லை.

ஆனையிறவில் புலிக்கொடி வானளாவ உயர்ந்தபோது நெஞ்சிலிருந்தது வெற்றிப் பெருமிதமல்ல. வெற்றிக்காய் வீழ்ந்தவர்களின் பெறுமதிதான் எம்மை உலுப்பியது.

எங்களில் அநேகம் பேரின் கடைசி நேரக் கனவுகளை, கட்டளைகளை, சிரிப்பொலிகளை, வேதனை முனகல்களைச் சுமந்து வீசுகின்ற

கஸ்தூரியும் இன்றிருக்க, கச்சியப்ப சிவாச்சாரியாரும்சிலிர்க்கும் வண்ணம் ஆனையிறவு மீட்புப் போரை ஒரு புராணமாகப் பாடியிருப்பார்கள்.

மறக்கவே முடியாத அந்த 1991 ஜூலை மாதம்.

() நதி ()

அப்போது எங்களிடம் ஆறு ஆர்.பி.ஜீ.கள் இருந்தன. மகளிர் படையணிக்கு கொடுக்கப்பட்ட பாதைகள் ஏழு. ஒரு பாதையின் பொறுப்பாளர் கப்டன் லீமா. முதலில் இவரோடுவிடப்பட்ட ஆர்.பி.ஜீ.யை இவரின் பாதையில் தடைகள் அதிகமிருந்ததாலும், வேறொரு பாதையில் எதிரி மிகப் பலமாக இருப்பதாகக் கருதப்பட்டதாலும் அங்கே மாற்றி விட்டார்கள். லீமாவுக்கு வந்ததே கோபம் “ஒரு ஆர்.பி.ஜீ. யைக் கொண்டு போய்ச் சண்டை பிடிக்கமாட்டன் எண்டோ ஆர்.பி.ஜீ.யை என்னோடை விடேல்லை? பரவாயில்லை. இந்தச் சண்டையில் ஒரு ஆர்.பி.ஜீ. யை எடுத்து, ஒருத்தருக்கும் குடுக்காமல், அடுத்த சண்டைக்கு கொண்டு

இலக்கிற்காக அவள் காத்திருக்கும் நாட்களைக் கூட ஓய்வாக கழித்து விணடிக்க விரும்பாதவள். தன்கூட இருப்பவர்களிற்கு அறிவுரை சொல்லுவாள். அவளோடு இருந்த ஒரு போராளி படிப்பதற்கு ஏற்ற சந்தர்ப்பம் கிடைக்காத தினால் வீட்டில் இருந்து படிக்க வில்லை. ஆனால் அவளிற்கு படிப்பில் ஆர்வம் இருந்தது. இவள் ஓய்வாக நிற்கும் நேரங்களில் எல்லாம் பாடம் சொல்லிக் கொடுத்தாள். தான் மட்டுமல்ல, ஒவ்வொரு போராளியும் வளர்ந்து போராட்டத்தை வளர்க்க வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டவள்.

தான். சின்ன வயதில் இவளிற்கு கனத்த குடும்பப் பாரத்தைப் போலவே தங்கைக்கும் கனத்து கொண்டிருப்பதைப் பார்த்து கவலைப்பட்டாள். அவளே வீடுகட்டி, பாத்திரங்கள் கழுவி, சமைத்து, அம்ம குளிப்பதற்கு கடுதண்ணீர் வைத்து, அம்மாவிற்கு ஆடை அணிவித்து இப்படி ஒவ்வொரு வேலைகளையும் வேகமாகச் செய்தாள்.

அந்த தாக்குதலிற்கு பின்பு ஆனையிறவு தளம் மீதான இன்னுமொரு தாக்குதலிற்கு வேவு பார்த்து கப்பட்டது. வேவு பார்ப்பதற்காக நின்ற அணியில் அவளும் ஒருத்தி. அதிகாரம் சுமந்து நடந்து திரிந்த மையால் இருப்பு வலி அவளிற்கு வந்துவிட்டது. தற்காலிக ஓய்வில் சென்று நிற்கும்படி பொறுப்பாளர்கள் சொன்னாலும் ஏற்றுக்கொள்ளும் மனநிலை அவளிடம் இருக்க வில்லை. ஆரம்பத்தில் இருந்து அவளுக்குள் இருக்கும் இந்த நோயோடு தான் இவ்வளவு நாளும் இத்தனை சடுமையான பயிற்சிகளையும் செய்து முடித்திருந்தாள். அந்தளவு மன வலிமை அவளிற்கு இருந்தது. ஆனாலும் இந்த தாக்குதலிற்கு செல்ல வேண்டுமானால் முகாமிற்கு சென்று அவள்தன்னை சற்று திடப்படுத்த வேண்டிய தேவை இருந்தது. எனவே ஓய்விற்காக

அம்மா தன் உடுப்புகளை தானே அணிந்து கொள்ள முடியாதவளாய் இருந்தாள். அம்மாவின் செயற்பாடுகள் ஒவ்வொன்றும் வழமைக்கு மாறாததாய் இருந்தது. தேவையற்ற தடுமாற்றங்கள், மகன் சாப்பிட்ட மீதிச்சாப்பாடு தேவை என்ற அடம்பிடிப்புகள், பிள்ளை! தம்பி, தங்கச்சியாக்கள் 'கவனம்' ஆழ்மனதிற்குள் இருந்து வந்த வார்த்தையை அடக்கமாட்டாமல் சொன்னாள். மருத்துவ மனையில் அம்மாவை அனுமதித்துவிட்டு விடைபெற்றபோது 'நானைக்கு இடியப்பமும் சோடாவும் வாங்கி வாறியே சாப்பிட ஆசையாயிருக்கு' படுத்திருந்த படியே சொல்லிவிட்டு தலையை உயர்த்தி மகளைப் பரர்க்க எத்தனித்தாள். அவளின் கைகள் நடுங்கியது. சிறிது நேரம் சிலையாக

பாக்கிறதற்கு நிண்டா இன்னும் எத்தனையோ பேர் இதுபோல இருக்க வேண்டியவரும்''. அதிகம் பேசாது சிலவேளைகளில் இவ்வாறு சொல்லிக் கொள்வாள். அவள் தனது உறுதியில் சிறிதும் மாற்று குறையாமலே இருந்தாள்.

அவளின் விடுமுறை நாட்கள் அடிபட்டது. அம்மா இல்லாத இடை வெளியை நீக்கிக் கொண்டிருந்த அக்காவும் பேசுபேசியோடு என்னதும் சின்னவர்கள் எல்லாம் புறமைக்கு முலை நின்று மெனமம் சாதித்தார்கள். அவள் ஒவ்வொரு வருக்கும் தலையைத் தடவினாள் சந்தோசமாக இருக்கச் சொன்னாள். தூக்கி முத்தமிட்டாள். 'போட்டுவாறன்' எனக்கூறி முற்றத்தில் இறங்க, தம்பி அடக்க முடியாத அழுகையோடு அவளின் காலை எட்டிப் பிடித்து அழுதான். 'அக்கா எங்களை தனிய விட்டுட்டு போப்போறியோ' அழுதான். தங்கை ஓடிவந்து விம்மியபடி நின்றாள். இருவரையும் பார்த்தும் தனது அழுகையை பெரிதும் சிரமப்பட்டு அடக்கிக் கொண்டாள். அவர்களை சமாதானப்படுத்துவதற்குபெரிதும் முயன்றாள்.

மட்டும் அசைத்தார்கள். அவள் வீட்டை விட்டுப்பறப்படுகின்றபோழுது அவர்களையும் அழைத்துக் கொண்டே புறப்பட்டாள். தங்கையையும் தம்பியையும் புனித பூமியில் சேர்த்து விட்டு அவள் தனது பணிக்காகச் சென்றாள். அவள் இலக்கிற்காக புறப்படுகின்ற ஒவ்வொரு நாட்களிலும் 'யாதவன், கௌரியை அடிக்கடி போய்ப் பாருங்கோ' என்று நிற்பவர்களிடம் கூறிவிட்டே செல்லுவாள்.

26-03-2000 தாக்குதலிற்காக அணிகள் நகர்ந்து இறுதித் தங்கிடத்தில் இருந்து பிரிகின்றவேளை, தனது உணவுப் பையில் இருந்த பழற்றின்னை எடுத்து வெட்டி ஒவ்வொரு போராளிகளிற்கும் தானே கொடுத்தாள். அதிகமாக பேசிக்கொள்ளவில்லை. புன்னகை மட்டும் முகத்தில் மலர்ந்திருந்தது. அவளின் சபாவமே அப்படித்தான். எடுத்தவுடன் எவரோடும் கதைக்க மாட்டாள். கடுமையான வளைப் போல நடந்து கொள்ளும் மிக மென்மையானவள். இவளோடு நிற்பவர்களுக்குள்ளேயே சற்று உயரமானவளும், பெரியவளும் இவள்தான். இதை வைத்தே போராளிகள் இவளை பகிடிபண்ணுவதும் உண்டு. அதை எல்லாம் பெரிசுபடுத்த மாட்டாள். சிரித்த படியே சமாளித்துக் கொள்வாள்

அவள் தான் நிறைவேற்ற வேண்டிய பெரும்பணியைசொல்லவும்முடியாது, அந்தஅணிமீது அவள் வைத்திருந்த நேசத்தை இழக்கவும் முடியாது பெரிதும் களரப்பட்டாள்.

'அக்கா என்னை எங்கையும் கடையில் சேர்த்துவிடு. நான் கரி ஊதிக்குடுத்து உழைப்பன்' இந்த

முகம் வெழுறி, கண்கள் வீங்கி, அம்மா படுத்த பாயை விட்டு எழுந்திடவே முடியாது தளர்ந்து போய் இருந்தாள். அம்மா என்றால் அவளின் உயிரும் துடிக்கும். அந்தளவு பாசம். இத்தனை வருஷத்திற்கு பின் இந்த நிலையில் காண கவலையாய் இருந்தது.

வரிசளுக்குப் பின்னும் அவளது பெறுமை பயனளிக்கவில்லை. முறையாக உடைத்து உள் நுழைந்த ஊண்ணீர் கன்னத்தில் இறங்கியது. தம்பி தங்கைகளின் கன்னத்தைப் பிடித்து முகத்தை தனக்கு நேரே ந்மிர்த்தி 'உங்களுக்கு படிக்க வருப்பமில்லையோ?' என்றான். தம்பியும், தங்கையும் விருப்பம் எப்பதற்கு பதிலாக தலையை

வெளிக் காட்டிக் கொள்ள மாட்டாள்.

இறுதித் தங்கிடத்தில் இருந்து தனது அண்டியாடு பிரிந்து தாமரைக்குளம் பகுதி நோக்கி நகர்ந்தாள். தாமரைக்குளம் பகுதியில் ஆட்லெறிகள் ஊமையாய் இருட்டில் கரிய உருவம் காட்டிக்கூடந்தன். அந்த உச்சப் பாதுகாப்புப்பகுதிக்குள்ளேயும் தாக்குதல நடாத்த முடியும் என்ற ஊசுத்து, நான்கு ஆடலறிகளை நிர்மூலமான செய்தி 'காற்றில் கவந்தது; உரைத்தது. வெற்றி ரமாக அந்த சாதனையை நிழ்த்து விட்டு திருப்பிக் கொண்டிருந்த அணி, இடையில் இன்னொரு தாக்குதலையும் சந்திக்க வேண்டியிருந்தது.

தாமரைக்குளம் பகுதியில் வீரத்தையும் துணிச்சலையும் நிலைநாட்டிவிட்டு, இயக்கச்சிப்பகுதியில் மலர் விழி உட்பட முன்று கரும் புலிகளும் ஒன்றாய் வீர காவியமானார்கள்.

அவர்களது வெற்றிச் செய்தி தேசத்தை சிலிரிக்கச் செய்தது.

கரிய வேங்கைகள் உள்ள வரை தேசம் யாருக்கும் பணியாது என்பதை உணர்த்தியது.

கரும்புலி எனவாகி

முகாம் நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தாள்.

அவளது வாகனம் விசுவமடு தாண்டி மூங்கிலாறு நோக்கி விரைந்து கொண்டிருக்க, மூங்கிலாற்றுக்கு மிச்ச சமீபமாக சில கடைகள். அந்த கடைகளில் ஒன்று யாதவன் நகைத்தொழிலகம். அதோடு சேர்த்து ஒரு சிறிய வீடு. 'அம்மாவிற்கு சரியான வருத்தமாம்' என்று எப்போதோ அவள் செவியில் விழுந்த செய்தி நினைவு வர அம்மாவை பார்த்து விட வேண்டும் என்ற துடிப்பு எழுந்தது. வீதிக்கரையோடு வாகனத்தை நிறுத்திவிட்டு அவளும் அவள் கூட வந்தவர்களுமாய் வீட்டினுள் நுழைந்து முற்றத்தில் நின்றார்களா.

நின்று விட்டு மகன் புறப்பட்டு விட்டான்.

மறுநாள் காலை அம்மா சொல்லிவிட்ட பொருட்களோடு மருத்துவமனைக்குள் நுழைந்த போது அம்மா நோயாளர் வீடுதியில் இருக்கவில்லை; 'காம்பறா' க்குள் பிணமாக இருந்தாள். அதிர்ச்சி தான். ஆனால் அழவில்லை. அவள் அழைத்து வந்த அம்மாவை, சுமந்து சென்று வாகனத்தில் ஏற்றினார்கள்.

அம்மாவின் இழப்பு அந்த வீட்டிற்கு மீளமுடியாத சோகமாய் இருந்தது. திருமணம் செய்து யாழ்ப்பாணத்தில் வாழும் அண்ணனை விட, குடும்பப் பாரம் சுமக்கும் நிலையில் எவரும் இருக்க வில்லை. அப்பாவும் அண்ணனோடு தொலைபேசியில் கதைப்பதற்காக வலுநியா சென்று வர வில்லை. அவளும், தான் தனது இலக்கிற்காக சென்று காத்திருக்க வேண்டும் என்ற நினைவோடு இருந்தாள்.

'சின்னதுகளை தனியவிட்டுட்டு நீயும் போப்போறியோ' அவளைத் தவிர எல்லோருமே அப்படித்தான கேட்டார்கள்.

'என்ற தம்பி, தங்கச்சிய

விளக்குமாறு படாத முற்றத்தில் சருகுகள் குடிக்கொண்டிருந்தன. பாத்திரங்கள் அங்குமிங்குமாய் சிதறிக்கிடந்தன. தம்பி தங்கைகளின் தலைகளும் உடுப்பும் தம் இஸ்டப்படியே இருந்தன. அம்மா படுத்துக் கிடந்தாள். அடுப்படிக்குள் சமைத்த அடையாளங்கள் இல்லை.

முகம் வெழுறி, கண்கள் வீங்கி, அம்மா படுத்த பாயை விட்டு எழுந்திடவே முடியாது தளர்ந்து போய் இருந்தாள். அம்மா என்றால் அவளின் உயிரும் துடிக்கும். அந்தளவு பாசம். இத்தனை வருஷத்திற்கு பின் இந்த நிலையில் காண கவலையாய் இருந்தது.

அம்மா மகளைக் கண்டதும் எழுந்திடத் துடித்தாள். தன் இயலாமையை கண்ணீரால் காட்டினாள். இத்தனை நாளும் இருந்த நலம் பறறி விசாரித்தாள். தன் நிலையையும் இடையிடையே தெரிவித்தாள். அங்கே நின்று கதைப்பதற்கு மலர்விழிக்கு நேர அவகாசம் அதிகம் இருக்கவில்லை. விடை பெறுவதற்கு ஆயத்தமாகி னாள். 'பள்ளை நீ பக்கத்தில் இருந்தாலும் எனக்கு ஒரு வருத்தமும் இருக்காது' தொய்ந்து போன அம்மாவின் உடலிற்குள் இருந்து அந்த குரல் விட்டு விட்டு வந்தது. மலர்விழி எல்லோரையும் ஒருமுறை பார்த்துக் கொண்டிருப்பதியுடன் விடைபெற்றுக் கொண்டாள்.

முகாம் வந்து சேர்ந்ததும் அம்மாவை மருத்துவமனைக்கு ஏற்றி செல்வதற்கான ஆயத்தங்களோடு விடுமுறையில் விடு வந்த

தேசியத்தலைவருடன் மேஜர் மலர்விழி

வெள்ளை நெயர் பாட்டி சாப்பிடுகிறாள்

வாழ்வு நிறுவனத்தின் அபிவிருத்தி நோக்கிலான புதிய முயற்சி.

எந்த வகையான தொழில்சார் பயிற்சி நெறிகளும் இல்லாமல் வேலை வாய்ப்பினைப் பெற்றுக் கொள்ள முடியாதிருந்த ஆதரவற்ற இளம்பெண்களின், பொருளாதார அபிவிருத்தி நோக்கில் மேற்கொள்ளப்பட்ட தையல் இயந்திரம், சைக்கிள், மோட்டார் சைக்கிள் திருத்தும் பயிற்சி நெறியானது நிறுவன நிர்வாகிகள், பயிற்றுனர்ர்கள், பயிலுனர்ர்கள் என அனைவரதும் ஏழு மாத காலம் உழைப்பின் பயனாக நிறைவடைந்து, கடந்த இரண்டு மாதங்களாக 'எழுகை' யாகச் செயற்படத் தொடங்கியுள்ளது.

தமக்கான பொருளாதாரப் பலத்தை ஏற்படுத்திக் கொள்ளும் முகமாக இத்தொழில்சார் பயிற்சினெறியில் இணைந்து, பயிற்சியை முடித்து, ஏராளம் எதிர்பார்ப்புகளோடு காத்திருக்கும் 16 இளம்பெண்களும் எதிர்நீச்சலிட்டே தமது வெற்றியை சாதிக்க வேண்டிய களநிலை. பொதுவாகவே போட்டி அதிகம் உள்ள 'மெக்கானிக்' தொழிலில் கால அனுபவம் ஏதுமின்றி இயந்திரங்கள் பற்றிய பூரண அடிப்படை அறிவுடனும் மிகச்சிறிய அனுபவத்துடனும் இறங்கியிருக்கும் இவர்களுக்கு 'முடியும்' என்ற நம்பிக்கை மட்டுமே பெரும் துணை.

'முதலில் பெண்களுக்கு இத்தகைய பயிற்சி கொடுக்க வேண்டும் என நிறுவனத்தினர் கேட்டபோது மறுத்து, பின்னர் நிறைய யோசித்தபின்னரே ஒப்புக்கொண்டோம்' என்று கூறும் பயிற்றுனர்ர்கள் அனைவருமே இப்போது மிகவும் நம்பிக்கையுடையவர்களாக, ஏன் முதலில் தயங்கினோம் என யோசிப்பவர்களாக உள்ளனர். அனுபவரீதியாகவரவேண்டியசிலவிடையங்களைத்தவிர மற்றபடி அவர்கள் காட்டிய ஆர்வமும் வேகமும் பயிற்றுனர்ர்களுக்கு பெரும் நம்பிக்கையை கொடுத்துள்ள போதும் அவர்களின் வளர்ச்சிக்கு தடையாக இருக்கும் என தாம் கருதும் சில குறைகளையும் சுட்டிக்காட்டத்தவறவில்லை.

எழுகை பற்றிய அறிமுகமாக விரியும் இந்தப்பக்கம் சில கேள்வி பதில் கருடாக தன்னை இனங்காட்ட முயல்கிறது.

ஃ வழமையாக பெண்கள் ஈடுபடும் சிறுகைத்தொழில் முயற்சிகளை விடுத்து இப்படியானதொரு தொழில்சார் பயிற்சினெறியை தெரிவு செய்ததற்கு ஏதாவது விசேஷ காரணங்கள் உண்டா?

நிர்வாகத்தினர்: நீங்கள் குறிப்பிடும் சிறுகைத்தொழில் கள் இன்றைய பொருளாதார தேவைகளை நிறைவு செய்யும் அளவிற்கு வருமானமீட்டாதவையாக இருப்பது தான் முக்கிய காரணம். அதனைவிட இயந்திரத்திருத்துனர் க ரு க் க ர ன தேவை அதிகரித்துக் காணப்படும் இவ்வேளையில் இத்தொழிலில் ஈடுபடுதல் மிகுந்த பயனைத்தரும் என்பதால் இதனை நாம் தெரிவு செய்தோம்.

ஃ இந்த முயற்சியில் எத்தனை சதவீத வெற்றி வாய்ப்பை எதிர்பார்க்கிறீர்கள்?

நிர்வாகத்தினர்: நாங்கள் இதனை 100% வெற்றிபெறும் என்று நினைத்து ஆரம்பிக்கவில்லை. அது காலப்போக்கில் கைகூடலாம். ஆனால் தற்போது 50% வெற்றியளித்தாலே அது எமக்கு மேலதிக உற்சாகத்தைக் கொடுக்கும்.

ஃ பெண்கள் நடத்தும் நிலையம் என்பதனால் வாடிக்கையாளர்கள் குறைந்து இந்த முயற்சி தேவ்வியை சந்திக்கும் என சிலர் அபிப்பிராயப்படுவது தொடர்பாக ஏதேனும் கூற நினைக்கிறீர்களா?

நிர்வாகத்தினர்: எந்த தொழில் முயற்சியிலும் வெற்றிதோல்வி சகலம். ஆனால் பெண்களுடையது என்பதால் தேவ்வியை தழுவும் என்பது ஏற்றுக்கொள்ள முடியாத கருத்து. இந்த துறையில் ஆண்களால் நடத்தப்படும் எத்தனையோ நிலையங்கள் இருந்து மூடப்பட்டுள்ளது எமக்குத்தெரியும். ஆக இங்கு ஆண், பெண் என்பதில் பிரச்சினை வேலைத்திறவின் நம்பகத்தன்மையும் வாடிக்கையாளர்களின் மனத்திருப்தியுமே வெற்றி தோல்வியை தீர்மானிக்கும் காரணிகளாகின்றன. அதனைவிட இந்த மண்ணில் வாழ்ந்து கொண்டு இப்படியான அபிப்பிராயங்களை வெளியிடுபவர்கள் தம்மைச்சூழ வற்றை அவதானிக்கத் தவறியவர்களாகவே இருக்க வேண்டும்.

ஃ பொதுவாகப் பெண்களுக்கு அழகுணர்ச்சி அதிகம் என கருதப்படும் நிலையில் இந்த வேலையில் கரி, எண்ணெய், கிறீஸ் என்பவற்றால் ஏற்படும் அழுக்குகளை, கிரல் கிழித்தல் காயங்களை ஏற்க பெண்கள் தயாராக உள்ளார்களா?

நிர்வாகத்தினர்: யாருக்குத்தான் அழகுணர்ச்சி இல்லை?

கொண்ட ஒரு அபிவிருத்தி நடவடிக்கை மட்டுமே. இது பெரும் வெற்றியளிக்கும் பட்சத்தில் இதன் வருமானம் பெண்கள் புனர்வாழ்விதிகாக பயன்படுத்தப்படலாம்.

ஃ இத்தத் தொழில்துறைப் பயிற்சியில் இணைய வேண்டும் என்ற எண்ணம் ஏதனால் உங்களுக்கு ஏற்பட்டது?

பயிலுனர்: உண்மையான நாங்கள் இந்த தொழிலை யோசிக்கவே இல்லை. பப்பம் செய்விறதும் சிறுமுண்டிகள் தயாரித்து விற்பனை செய்யிறதும் பெரியளவில் வருமானம் தரா ததாலினி என்ன செய்வம் என்று யோசித்துக் கொண்டிருந்தபோதுதான் 'இப்படி ஒன்றைத் தொடங்கினால் செய்வீர்களா' எனக் கேட்டார்கள். உடனேயே சமமதம் சொல்லிவிட்டோம். இதில் கிடைக்கப்போகும் வருமான அளவும் அதனால் நாம் அடையப்போகும் பயனும் விளங்கியவுடன் பயிற்சிக்கு எங்களை தயார்ப்படுத்தினோம்.

— சீமீழ் —

ஃ இரண்டு மாதமாக உங்கள் நிலையம் செயற்படுது. தொழில்வாய்ப்பு எப்படி நம்பிக்கை தரக்கூடிய அளவில் இருக்கின்றது?

பயிலுனர்: பிரச்சினை இல்லை. நான்குசைக்கிள்கள் கழுவிப் பூட்டியிருக்கிறேன். ஒரு சாலி மோட்டார் சைக்கிள் வேலை செய்திருக்கிறேன். இதனைவிட டயர் ஒட்டு, காபரேற்றர் கிளீனிங் என்று சின்னச்சின்ன வேலைகள் அன்றாடம் வருது. இப்போது எமது நிலையம் அமைந்திருக்கும் இடம் கொஞ்சம் ஒதுக்கமானது என்றதனால் வேலை வாய்ப்பு மந்தமாகவே இருக்கும். இனி புதுக்குடியிருப்பு, மல்லாவி, ஸ்கந்தபுரம் என எமது நிலையங்களை ஆரம்பித்து நாங்களும் பிரிந்து நின்று வேலை தொடங்க நல்ல வருமானம் நிச்சயம் வரும்.

ஃ புதிதாக நீங்கள் இதில் புகுந்துள்ளீர்கள். நீங்கள் சந்தித்த வித்தியாசமான அனுபவங்கள் இருந்தால் குறிப்பிட முடியுமா?

பயிலுனர்: எல்லாருமே கடையை புதினமாக பார்த்துவிட்டு போவார்கள். ஒரு தடவை ஒருவர் மோட்டார் சைக்கிள் ரயர் ஒட்டுவதற்கென கொண்டுவந்துவிட்டு 'வடிவா ஒட்டுவீங்களா தங்கச்சி' கவனமா பூட்டுவீங்களா தங்கச்சி' என திரும்பத் திரும்பக் கேட்டுக் கொண்டேயிருந்தார். வேலை முடித்து கொடுத்தபோது ஆச்சரியமாகப் பார்த்துவிட்டுப் போனார்.

ஃ பயிற்சிக் காலத்தில் இவர்களது ஆர்வமும் திறமையும் எப்படியிருந்தது?

அன்றளிதால்: எல்லோருமே நல்லா செய்தினம். ஒரு சிலரிடம் எதையுமே உடனே செய்து காட்டும் திறமை குறைவு எனினும் சில நாட்கள் பயிற்சியில் பிடித்துக் கொண்டார்கள். ஒரு சிலர் கொஞ்சம் பலம் குறைந்தவர்களாக இருந்த போதும் நன்றாகவே செய்தனர்.

ஃ நீங்கள் ஒரு நாளைக்கு ஆகக் குறைந்தது இருநூறு ரூபா உழைப்பதாக சென்றீர்கள். இவர்களில் உங்களைப்போல் திறமையாக வேலை செய்து வருமானமீட்டக் (11ஆம் பக்கம் பார்க்க)

“பொதுவாக ஆண்களின் சாம்ராஜ்யமாக இருக்கும் 'மெக்கானிக்' தொழில்துறையினுள் பெண்கள் திடீரென மூக்கை நுழைக்க நினைத்ததற்கு ஏதேனும் காரணங்கள்?”

“கேள்வியே தவறு. யாருடைய ராஜ்யியத்தினுள்ளும் பெண்கள் மூக்கை நுழைக்கவில்லை. இன்ன வேலை இன்னாருக்கென்று எந்தச்சட்டத்தில் எழுதி வைச்சிருக்கு? வருமானம் தரும் தொழிலாக மட்டுமே இதனை பெண்கள் பார்க்கிறார்கள். உழைக்காமல் எந்தப் பெண்ணாவது சாப்பிடுவதை, உடுத்துவதை, வளம் சேர்ப்பதை கண்டிருக்கிறீர்களா? என்ன! சட்டி பானை தேய்க்கிற, சமைக்கிற தொழிலில் நிறையப்பேரும் பிளாக், காபரேற்றர் கழுவித்துடைச்ச சரிபார்க்கிற வேலையில் மிக மிகக் கொஞ்சம் பெரும் ஈடுபடும். அதுதானே வித்தியாசம்.”

நிரம்பவும் அபத்தமான ஒரு கேள்விக்கு மிகத்தீவிரமான கெஞ்சம் யோசிக்க வைக்கிற பதில். யாருக்கோ சாட்டையை சொடுக்கி அடிக்கிற பதில். அளவுள்ளவர்கள் வேண்டிக் கொள்ளுங்கள் என்றுவிட்டு அப்பால் போக முடியவில்லை. ஏனெனில் பொதுவாக எமது சமூகத்தில் அனைவருக்குமே அளவு பொருந்தும் போல் உள்ளது. இந்தப்பதிலில் இருந்து பெண்கள் செய்யும் தொழில்களை, அதன் பெறுமதியை கொஞ்சம் பட்டியலிடுங்களேன். அந்த பெறுமதியின் விபரத்தை வெளியிடுவதனால் யாருடைய அதிகாரமும் முதலாம் தரத்தன்மையும் பாதிக்கப்படாது என்று நிச்சயமாக கருதினால் எமக்கு அனுப்பிவைப்புகளேன் தயவு செய்து.

சரி! இனி விடையத்திற்கு வருவோம்.

‘எழுகை’ அதிசயம் இல்லை என்றாலும் கொஞ்சம் ஆர்வத்தை தூண்டும் நிலையம்.

முழுக்க முழுக்க பெண்களே பணி புரியும் மோட்டார்சைக்கிள், தையல் இயந்திரம், சைக்கிள் திருத்தகம். தமிழீழப் பெண் புதியதொரு தொழில்துறையிலும் கால்வைத்து விட்டதன் அறிவிப்பு. உள்ளூர் அரசாங்கப் பற்ற நிறுவன யான பெண்கள் அபிவிருத்தி புனர்

வெளிப்பாகும் கடலிற்கு கடராகும் வேங்கைகள்

நீண்ட பொழுதுகள் இலக்கிராக காத்திருந்த அவர்கள் மனங்களில் இனம் புரியா உணர்வுக் கலவைகள் பேசெழுந்து நர்த்தனமிட்டுக் கொண்டிருந்தன.

யூன் 5-ம் நாள் வருகைக்குரிய அறிக்கைகள் சட்டகார மட்டிகள் கட்டியப்படுத்திச் கொண்டே இருந்தன. அவர்களின் மன இழைப்புகளில் எதுவோ ஒன்று அறுத்தோட முயன்று கொண்டிருந்தது. வலிகொள்ளும் விழிப்போடு அவர்கள், மடக்கு காண்டி எடுத்துவிடப்பட்ட படகுகள், சோழக்காற்றின் வருடலால் உயரவாக அடைந்து கொண்டிருந்தன.

அலைகளால் வரும் மேடு பள்ளங்களோடு ஒத்துப்போனவாறு படகுகள் அனைத்து கொண்டிருந்தன. அனைத்து விழிப்பும் இருண்ட இரவின் நட்சத்திரப் புள்ளிகளையே கணக்கிட்டுக் கொண்டிருந்தன. "நேற்றைய பொழுது எளப் போல இன்றும் எதிரிப்பணி வராது போனா?" ரேடார் திரையில் எதுவும் தென்படவில்லை எதிர்பார்ப்புகளோடு கடல் வெளிப்பாகத் தொடங்கிற்று.

ரேடார் திரையின் ஓரத்தில் புள்ளி, புள்ளிகளாக வேகத்தொடரணிகள் துலங்கத் தொடங்கின. மன இழைப்புகளிற்கு சுகமான வருடலாய் அவைகளின் வருகை. "எங்கையிருந்து?" ஒற்றைச்சொல்லின் பொருள் புரிந்து "சாங்கேசந்துறையிலிருந்து" சேன்விகள் விடைகளோடு அனைத்துப் படகுகளும் ஒன்றாகி கடல் சமர்க்காம் நோக்கி பாயத் தயாராகின. தொடர்பு சாதனங்கள் உயிர் பெற்று பகைக்கல பவளியை விபரிக்க அனைத்து இதயங்களும் நிமிர்வுற்றன.

அலையிசை

கடல் சோழக்காற்றின் சுருதியை உள்வாங்கிக் கொண்டிருக்க, அலைகள் அவைகளின் இசைகளிற்கு ஏற்ப நடனக்கலை பயின்று கொண்டிருந்தது. இவைகளின் எந்த எழிலும் மனங்களை நிறைக்கவில்லை. சமர்க்களத்திற்குரிய சூழ்நிலையற்ற கடல் என்றது மட்டுமே மனங்களிற்கு புலனாகியது.

தலைவர் வளர்த்துவிட்ட பனோவுறுதியையே துடுப்பாக்கிக் கொண்டு எளமிருங்கினர் கடற்புலிகள்.

கடற்கரும்புலி
கப்டன் இளமதி

சுண்டிக்குள கடற்பரப்பு. கடற்புலிகளின் வரலாற்றுப்பாட அததியாயத்தில் பல டக்கங்களை தன்வகைத்தே பதித்துக் கொண்டிருக்கிறது. இன்றும் அதன் பரப்பு தான். வேமராக மேலேறின படகுகள், வேகத் தொடரணியின் மையத்துள் புருந்து சடறாடத் தொடங்கின.

இறுகிய கடல் சமர்க்களத்தின் இமைப்பொழுதில் கடற் சண்டைப்படகொன்று வீர வடுக்களைத் தாங்க, வேங்கைகள் வீரச்சாலடையவும், விழுப்புண்ணடையவும் படகு சுற்றி சுழன்ற ஓர் தொழிப்பொழுதில், எஞ்சியிருந்த இரு பெண் போராளிகளின் மனதிலும் தீ மூண்டது. தங்களின் கண்முன்னே ஒன்றாக கூடி எத்தனையோ களங்களில் கரம் கொடுத்து ஒன்றாய் நின்ற சோதர, சோதரிகள் குருதியில் மிதந்த கோவங்கள் அவர்களை உகப்பிவிட்டது.

சடல் மடியில் படகுகள் தான் அன்ன, பாதுகாப்பிடம், வாழ்விடம். அப்படிப்பட்ட படகுகள் வீர வடுக்கள் சுமந்து உருவம் மாறிய நிலை. போராட்ட வாழ்வின் பெரும் அத்தியாயங்களில் அவர்களோடு ஒன்றிப் போன படகு, பகைவனின் கரங்களிற்கு சேருவதையோ, மூழ்கடிக்கப்படுவதையோ அவர்களின் மனங்கள் ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்தது. வேங்கைப் பெண்ணொருத்தியின் தீரத்தால் படகு நிலையெடுத்து அசையத் தொடங்கிற்று.

கடற்கரும்புலி
மேஜர் சந்தனா

சுக பெண்போராளி, ஏற்கனவே வெடிபட்டு இயங்க மறுத்த படகை சேர்ப்படுத்தி, படகின் நிலைமையைக் கவனித்து, சாயப்பட்டவர்களிற்கு துணி கட்டி, எதிரிப் படகு கிட்ட வர ஆயுதமியக்கி என பல பணிகளை அப்பெண் போராளி ஏற்றுச் செயற்பட்டாள்.

மற்றப் பெண்போராளி, பணையளவுரும் ஆழ்கடல் அலைகளை எதிர்த்து எதிரியின் சன்னமழைக்கு ஏற்ப படகைச் செலுத்தும் போதெல்லாம், மேலி வந்து தாக்கும் பகைக்கலங்களிற்கு தற்காப்புச் சூட்டை வேங்கை மறத்தி தொடராக வழங்க, அப்படகு தனது இருப்பிடம் நோக்கி அசைந்தது.

"இவர்களால் எதுவுமே சாத்தியமாகுமா?" என்ற கண்களிற்கு எல்லாம் இவர்கள் சாதித்துக்காட்டினர். நீண்ட காலங்களாய் காரவந்து, அலை அரிக்கும் மணலில் கால் பதித்து, தொடுவான அழகை பார்க்கும் உரிமைகள் அற்று வாழ்ந்த தாயொரு தியின் மகவுதான் அவர்கள்.

இன்று செயலிழந்து நின்ற சண்டைப்படகொன்றில் தன் கூட வந்தவர்களின் குருதிப் பெருக்கெடுத்தாழ்தலோடு, சிரறிய தசைத்துணிக்கைகளையும் கண்ட பின்னும் பகைக்கலத்தின் சன்னமழைக்குள்ளும் அசையா மனத்துணியோடு படகைச் செலுத்தினார்கள் என்றால், அத்தகைய வீர விதை துளிர்ந்து மரமாகி கிளை பரப்பி நிறு என்றால், அத்தனைக்கும் அடித்தளமிட்டவர்; தேசியத்தலைவர் மேதகு வே. பிரபாகரன் அவர்கள் தான்.

அன்று இரு பெண் போராளிகளின் திடமான சிந்தனைகளாலும் செயற்பாடுகளாலும் கரையேறியது அந்தச் சண்டைப்படகு.

* * *

யூன் 25. சோழக்காற்றின் சிறகசைப்பால் தூசுகள் கடலை நோக்கி சென்று கொண்டிருந்தன. வெயிலோனின் கரங்கள் வெம்மையற்றிருந்தது.

உகணக்கப்பலை தாக்கும் உயிராயுதங்களும் தயார் நிலையில். ஒழுங்குபடுத்தல்கள் நிறைவு செய்யப்பட்டு சண்டைத் தொகுதிகள் களமிறக்கப்பட்டாயிற்று. இலக்கை அழிக்கும் தருணமொன்றிற்கான காத்திருந்தலோடு கடலின் மடியில் அனைவரும்

இளமதி இளம்பிள்ளை வாதத்தினால் ஊனமான தன் காலனை இழுத்தவாறு உணவுப் பொதியோடு அணியத்திற்கு ஓடி வந்தாள். "இண்டைக்குத்தான் கடைசிச் சாப்பாடு" அவளியல்பாய்ச் சொன்னாள்.

எங்களிற்கு இதயம் வலித்தது. இரு கால்கள், சைகள் உள்ள நாங்களே தடுமாறும் படகில் அவள் நிலை தளம்பாமல் படகில் நிற்பாள். அவளின் தங்கை கொக்குத்தொடுவாய் சண்டையில் வீரச்சாவடைந்தபோது தான் அவளுள் 'கரும்புலி' உணர்வு உறுதியானது.

எந்த நேரமும் பம்பலடித்து, சிண்டிப் பையைப்போல விளையாடும் துளையுள் மீளாத கனவொன்றிருந்தது. "ஊருக்குப் போக வேணும்" அவள் அடிக்கடி சொல்லும் பந்திரம். அந்தக் கலின் வீடியோய் அபையும் யாழ்செல்லும் உணர்ச்சிபடல் மீதான தாக்குதல் இயைபி பிழ்ச்சியை டாடாள்; வெடித்தச் சேறிய உணைக் கப்பலோடு. அவளது நினைவுகளும் உயிர்த்திடும் என்ற நம்பிக்கையோடு கரையில் நாம்.

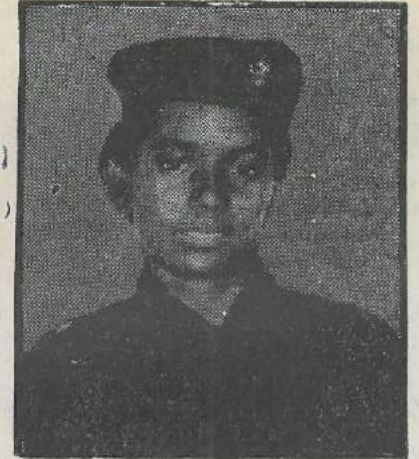
சந்தனா. மகளிர் படையணியில் இருந்து தலைவரிடம் அனுபதி பெற்று கடற்கரும்புலி உணர்வுகளோடு 1995 காலப்பகுதியில் கடற்புலி அணிக்கு வந்தவள்.

நீதி நிர்வாக துறையில் சந்தனா செயற்பட்டதால் பல முகங்களிற்கு அறிமுகமானவளும் கூட. கடந்த ஐந்து வருடங்களாக கரும்புலிக் கனவோடு அதற்கான பயிற்சிகளில் ஈடுபட்டு சமர்முனைகளிற்கு சென்றவள்.

ஏனோ தெரியவில்லை. அவள் போகும் களங்களில் எல்லாம் பகைவனும் எட்டவாகவே சென்று கொண்டிருந்தான். அவளிற்கு ஏமாற்றமாகத்தானிருந்தது. தனது இயல்பான நகைச்சுவை பண்பால் அந்த ஏமாற்றங்களை எல்லாம் இலகுவாய் எடுத்தவாறு சொல்வாள். "என்ற படகு உடலுக்குள்ளே நிக்கிறது என்று நேவிசுகரனிற்குக் கூட தெரியும். அதுதான் அவன் கிட்ட உரையாட்டன் என்று உயரவாய் போகறான்."

ஒல்லியான உடலமைப்போடு எப்போதும் இனிய புன்னகையை தன்னகத்தே தேக்கி வைத்திருந்தவள் தான் சந்தனா. தம்பி மாவீரனான போது தன்னுள் உடைந்தபடி வெளியே இயல்பாய் வாழ அவள் பட்ட துடிப்புகளை நினைத்தால் இப்பவும் எங்களிற்கு வேதனைதான் வருகிறது.

வருடக் கணக்கான காத்திருப்புகளில் சலியாது, கொண்ட குறியில் தவறாது வாழ்ந்த அவளது கனவு நிறைவேறும் நாளும் வந்தது. கடற்கரையில் படகிறக்க இருக்கிற சொற்ப மணித்துளியில் தனது புதிய காலணிகளை இன்னுமொரு போராளியிடம் கழட்டிக் கொடுத்தவாறு சொன்னாள் "நான் திரும்பி வரமாட்டன். நீ வைச்சிரு." இதழ்களில் குறும்புப் புன்னகையுடன் திரும்பவும் சொன்னாள் "வந்தால் குறைநினைக்காமல் கழற்றித்தா"

கடற்கரும்புலி
கப்டன் பாமினி

சந்தனாவிற்கு தெரிந்திருந்தது; தனது கனவு இம்முறை வெற்றியாகும் என்று. அந்த நம்பிக்கைப்பலத்தோடு வீடு சென்றவள், எப்போதும் "வீட்டை வா மோனை" என்று நச்சரிக்கும் தாய்க்குச் சொன்னாள், "கிட்டடியில் வருவன் அம்மா" உண்மை அறியாத பேதைத்தாய், அவளை கண்ணீரோடு கட்டிப்பிடித்து முத்தமிட்டவள் அறியவில்லை; இன்னும் சில தினங்களில் மான் நிழற்படமாக தன்னிடம் வரப்போகிறாள் என்பதை.

நிறையக் கதைத்தாள் சந்தனா. படகிறங்கி, சண்டைக்கு வெளிக்கிட்டு, இலக்கைத் தாக்கும்வரை பம்பலடித்த சந்தனா, உகணக் கப்பலின் அழிவில் புதிய சரிதம் ஒன்றை வரைந்தாள்.

"இதுவோ நீ வந்த கோலம்" என்று கதறும் அன்புத்தாயின் விழிகளில் பெருகும் கண்ணீரை எங்களால் துடைக்க முடியவில்லை. அந்த தாயின் விழி நீரை நிறுத்த வேண்டுமானால், சந்தனாவின் கனவுகளை மிக விரைவில் நிறைவேற்றும் போதுதான் சாத்தியமாகும்.

கப்டன் பாமினி. குறுகிய காலத்துள்
(11 ஆம் பக்கம் பார்க்க)

உணர்வின் உரிமை உலகமும் தோழ

அமுதா,
நீயே ஒரு வரலாறு
பின் உன்னைப்பற்றி நாமென்ன எழுத?
உன்னை நீயே
ஒரு கவிஞராக
கதாசிரியராக
கட்டுரையாளராக
ஒவியராகச் செதுக்கிக்கொண்டதால்
எம் பேனாக்கள்
வேலையற்றுப் போயின.
உன் பேனாவே
உன்னைப் பேசட்டும்
உனது தூரிகையே
உன்னைத் தீட்டட்டும்
தேசியத் தலைவர்முன்
தேசத்து மக்கள் முன்
ஒலித்த உன் கவிவரிகள்
சில இங்கே அரங்கேறும்

- உன்னோடிருந்தவர்கள்.

மாவீரர்களே
மரணமுங்களைத் தழுவிக்கொண்டபோதும்
நீங்கள்
வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறீர்கள்.
சிலர் வாழும் போதே
செத்தவர்களாகிறார்கள்.
மாண்டுவிட்ட போதும்,
வாழ்ந்து கொண்டிருப்பவர்கள் நீங்கள்.
சொல்லுகின்றோம்,
ஏனென்றால் - உம்
உடல்களை மட்டும் தான்
மண்ணுக்குள் விதைத்தோம்.
உம் உணர்வுகளையெல்லாம்
எம் மனங்களிலே விதைத்தோம்.
உம் இலட்சியங்களையெல்லாம்
எம் பாதையிலே இணைத்தோம்
உம் கருவிகளை - எம்
கைகளிலே எடுத்தோம்.
மொத்தத்தில்,
உங்களைச் சுமந்தபடி
நாங்களிருக்கின்றோம்.
எங்களோடு நீங்கள்
வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறீர்கள்.
உங்கள்

இவ்வெறி பிடித்த
சிங்கக் கரங்களின்
உடல்வெறியாட்டத்தால்
கசக்கிப் புதைக்கப்பட்ட
கிருஷ்ணாந்தி மலரே...
உன்வரிசையில் எத்தனைபேர்?
அணிவகுத்து வை.
அங்கேயும் அந்தக் கரங்கள் நீளலாம்.
என்றும்
எங்கள் தலைமையையும்
வழிகாட்டலையும்
நாங்கள் நம்பினோம்.
அன்று நீங்கள்
ஏதோவொரு நம்பிக்கையில்
அப்பாவிதனாய்
அரக்கர் பிடியில்
அடைக்கலம் தேடியதால்
நீங்கள் துடித்தபோதுகூட
எங்களால் அரவணைக்க முடியவில்லை.
ஏனென்றால்
நாங்கள் குரத்திலிருந்தோம்.
ஆனாலும்
குழறிக்கொதித்தெழுந்தோம்
உங்களையெல்லாம்
நாங்கள்
மறந்து விடவில்லை.
உங்கள் நினைவுகளால்

கனவல்ல தமிழீழம் நாளை நம்நாடு

கூவிவரும் எறிகளைச்
சிதறல்களோடும்,
குண்டேந்தி விழும்
எம்மினிய தோழர்களோடும்
தினம் உறவாடினோம்.
அவர்களின்
இறுதி முச்சிலும்,
உறுதியான பேச்சிலும்
சுருதி தேடிக்க
குருதியிலே நனைந்து
கவிதேடினோம்.

மனதின் மூலையில்
ஒவ்வொரு கணமும்
ஊற்றெடுக்கும் கற்பனைத் துளிகளை,
சரங்களாய் தொடுத்து
கொண்டு வந்திருக்கிறேன்.

வணக்கம்!
என்னை ஏற்றமுடன் நிற்க வைத்த
எம் தலைவருக்கு வணக்கம்
வந்தோருக்கும் வணக்கம்.
இந்த மேடையும்,
இங்கு வந்து நான்
வணக்கம் சொல்வதும்,
எங்கள் கவிதையை
உங்கள் முன் நாங்கள்
நின்று பகர்வதும்,
எங்களுக்கு புதிது.
இலக்கணங்களோடும், இதிகாசங்களோடும்
நாங்கள் உறவாடியதில்லை.
ஆனால்,
தினம் கேட்கும் வேட்டுக்களோடும்
கூவிவரும்
எறிகளைக் கூவல்களோடும்,
சினேகித்துக் கொள்ளும்
எங்கள் கவிகளுக்கு
துப்பாக்கி முனைகள்தான்
புல்லாங்குழலிசைக்கும்.
வெடிப்பு முழக்கமே
மிருதங்கமாகும்.
குருதியின் சிதறலே
சுருதியாமிருக்கும்.
மொத்தத்திலிங்கே
இலக்கணங்களுக்கு
இடமே இல்லை.
உண்மைகளை...
எங்களுரைவுகளை...
உங்களிடம்
உரிமையுடன் சொல்கின்றேன்,
“கனவல்ல தமிழீழம்
நாளை நம் நாடு”

கனவுகள் சுமந்து
கல்லறையில்
காத்திருக்கும் கண்மணிகளே,
வெள்ளையடிக்கப்பட்ட
உம்கல்லறை முதுகுகளில்
முகவரி எழுதியபோதும்,
உம்
முன்னே நின்று
நாம் தீபங்களேற்றிய போதும்,
பூமாலை கட்டி
புஸ்பித்த போதும்
உறுதியெடுத்துக் கொண்டோம்,
“கனவல்ல தமிழீழம் நாளை நம் நாடு”

காகோடு சொல்கின்றோம்.
காத்திருங்கள்...
கனவுகளாய்
நீங்கள் சுமந்தவற்றை,
நினைவுகளாய் சுமந்து சொல்கின்றோம்
கனவல்ல தமிழீழம் நாளை நம்நாடு.

கண்ணிமைக்க மறந்து
காத்திருந்து நீர்
விசையில் இழுத்தபோதும்,
உம்
உணர்வுகளை எல்லாம்
கவிதைகளாக்கி
கதை சொன்ன போதும்,
முட்டிதர்களுடே
இரத்தம் சொட்டச் சொட்ட
கால்வலிக்க நீர்
இலக்குகள் நோக்கி
நடைபயின்ற போதும்,
உம் மனத்திரையில் விரிந்த
அத்தனையும் கனவல்ல.
குண்டுபட்டு நீர்
கருண்ட போது
சொன்ன வார்த்தைகளைச்
சுமந்து சொல்கிறேன்
கனவல்ல தமிழீழம்
நாளை நம்நாடு.

இரத்தமும் தசையுமாய்
கசங்கிய மலர்களாய்
உங்களை நாங்கள்
கையணைத்த போதும்,
குரத்தில் உங்களின்
வெடியோசை எங்களின்
கதைத் தொட்டபோதும்,
மௌனமாய் நீங்கள்
முகவரி இல்லாமல்
கரைந்து போனபோதும்,
கடைசியாய் நீங்கள்
சொன்ன வார்த்தைகள்
எதிரொலிக்க
ஊமையாய் நாங்கள்
உள்ளே குழறியபோதும்,
உறுதி எடுத்துக் கொள்கிறோம்
கனவல்ல தமிழீழம் நாளை நம்நாடு.

ஊரிழந்து உறவிழந்து
ஊனின்றி உறக்கமின்றி
மரநிழலே தஞ்சமென்று
அந்தரிக்கும் எம்மக்கள்,
நாவிழந்து நாதியற்று
இவ்வெறியின் கரங்களிலே
சிக் குண்டு சேரிழும்
எம்மக்கள் எம் குடும்பம்
நிலை நினைக்க மனங்கொடுக்கும்.
தோள்களிலே உரமேறும்.
கால்களிலே புதுவேகம் பிறப்பெடுக்கும்.
கனம் நோக்கிக் கால்நடக்கும்.
கண்சிவக்க கனல்பறக்கும்.
கொதிக்கும் மனதுடனே
சொல்லி வைக்கின்றேன்
எம்மக்கள்,
காத்திருங்கள்
விரைவில்...
கனவல்ல தமிழீழம் நாளை நம்நாடு.

01.04.2000 அன்று ஓயாத அலைகள்-3
நடவடிக்கையின் போது இயக்கச்சிப்
பகுதியில் வீரச்சாவைத் தழுவிக்க
கொண்ட மேஜர் அமுதாவால் வரை
யப்பட்ட ஒவியம்.

உரமேறி நாங்கள்
வலிமை பெறுவதால்
உறுதியாய் சொல்கின்றோம்,
கனவல்ல தமிழீழம்
நாளை நம்நாடு.

மாலதியக்கா!
“இந்த றைபிளைக் கொண்டுபோய்
அண்ணாட்டைக் குடுங்கோ”
என்று சொல்லி
முதல் புவாய் நீங்கள்
உதிர்ந்து போனபோதும்,
உங்கள் நினைவு நாளில்
உணர்வுகள் சுமந்து
உங்களுக்கு நாங்கள்
தீபங்களேற்றி
மௌனித்த போதும்
உங்கள் பெயருடன்
அணி திரண்டபோதும்,
கனல் தெறிக்க - எம்
துப்பாக்கி சடத்த போதும்,
உங்கள் கனவுகள்
எங்கள் மனங்களில்
எங்களுரைவுகளுடன்
சங்கமித்த போதும்,
மேலும், மேலும்
உறுதியெடுத்துக் கொள்கிறோம்
“கனவல்ல தமிழீழம்
நாளை நம்நாடு.”

எதிர்...

கூடியவர்களை இனங்கண்டுள்ளீர்களா?

அன்ரனிதாஸ்: நான்கு பிள்ளைகள் மிகத்திறமையாக செயற்படுகின்றனர். அவர்கள் நிச்சயமாக முன்னுக்கு வருவீர்கள். ஆனால் வருமானம் என்பது நிலையம் அமையப்போகும் இடம், வாடிக்கையாளர்களில் எண்ணிக்கை என்பவற்றை பொறுத்த தான் அமையும்.

ஃ ஏற்கனவே நீங்கள் ஆண்களுக்கும் பயிற்சி கொடுத்திருப்பீர்கள். அந்த அனுபவத்திற்கும் இப்போது பெண்களுக்கு பயிற்சி கொடுத்த அனுபவத்திற்கும் வேறுபாடு ஏதேனும் இருந்ததா?

லோகேஸ்வரன்: இல்லை. நிச்சயமாக இல்லை. ஒரு சிலர் கொஞ்சம் பலம் குறைந்த ஆட்களாய் இருந்தார்கள். மற்றபடி மிகத் திறமையாக செயற்பட்டார்கள். என்னுடைய மோட்டார் சைக்கிளை முழுமையாக இயக்கி பிரித்து இவர்கள்தான் வேலை செய்தார்கள். இன்றுவரையும் எந்தப்பிரச்சினையும் தராமல் அது ஒது. இது இவர்களின் திறமைக்கு ஒரு உதாரணம் என்று நான் சொல்லுவேன்.

ஃ பெண்களுக்கான பயிற்சி என்றவுடன் பொதுவாக யாராக இருப்பினும் தயக்கம் காட்டவே செய்வார்கள். அதற்கு மாறாக நீங்கள் எப்படி?

லோகேஸ்வரன்: சந்தர்ப்பம் கிடைத்தால் எல்லோரும் எல்லாத் தொழிலிலும் வளருவினாம்.

எனது மனைவியும் மகளும் நான் வேலை செய்யும் போது இடைக்கிடையாக உதவி செய்து தருவார்கள். அப்படி பழகியே நான் தற்செயலாக கடைபில் இல்லாத வேளைகளில் அவசரம் என்று யாரேனும் வந்தால் தாங்களே பார்த்து திருத்திக் கொடுத்து அனுப்புவீனாம். என் மனைவிக்கு சகல இயந்திர உதிரிப்பாகங்கள் பற்றியும் தெரியும். பார்த்தும், உதவி செய்துமே அவரால் இவ்வளவு செய் முடியு தென்றால் முழுமையான பயிற்சி கொடுத்தால் ஏன் முடியாது?

இந்த இடத்தில் உங்களுக்கு ஒரு விடயத்தைச் சொல்ல வேணும். இது யாரையும் கிண்டல் பண்ணுவதற்காக இல்லை. திறமைகள் இன்னாருக்கு மட்டும் தான் இருக்குமென்று நினைக்கிறவர்களுக்காக சொல்லுகிறேன். ஒரு நாள் எனிடம் கடற்புலி பெண் போராளி ஒருவர் ஒரு வேலைக்காக வந்திருந்தார். கொஞ்சம் சிக்கலான வேலை என்றபடியால் எனிடம் தந்து விட்டு இருந்தார். அந்த நேரம் ஒரு போராளித் தம்பி மோட்டார் சைக்கிளை உருட்டிக் கொண்டு வந்து 'ஏதோ சிக்கல் போல, திடீரென்று நிண்டிட்டு. என்ன பிரச்சினை என்று கண்டு பிடிக்க முடியவில்லை' என்றார். நான் வேலையா இருந்ததால் அந்தப்பிள்ளை எழும்பி 'என்ன பிரச்சினை என்று நான் பார்க்கிறேன்' என்று போனார். ஆள் இயந்திரங்களோடு கொஞ்சம் பழக்கம் உள்ளவா என்பதால் நானும் விட்டுவிட்டேன். போனபோக்கில் ஒரு தரம் கிப்பண்ணி பார்த்தார். பிறகு சட்டென்று பிளக்கை கழட்டி 'பிளக்கிற்கு எண்ணை வரவே இல்லை' என்றுவிட்டு எண்ணை வரும் வயரை

பார்த்திருக்கிறார். அதற்குள்ளும் எண்ணை இல்லை. உடனே ராங்கை திறந்து பார்த்து 'ராங்கில் எண்ணையே இல்லை' என்றார். பிறகு பக்கத்தில் எண்ணை வாங்கி விட்டு ஸ்ரூட் பண்ணிக் கொடுத்துவிட்டார்.

அந்தப் பிள்ளைக்கு இயந்திரங்கள் தொடர்பான அடிப்படை அறிவு இருந்தபடியால் சிக்கல் என்னவென்று உடனடியாக கண்டுபிடிக்க கூடியமாதிரி இருந்தது. அந்தத் தம்பிக்கு அந்தச் சந்தர்ப்பம் இல்லை என்றபடியால் உருட்டிக்கொண்டு வர வேண்டியதாய் போச்சு. ஆக சந்தர்ப்பம் கிடைக்கவில்லையே ஒழிய முடியாது, தெரியாது என்பதல்ல பிரச்சினை.

ஃ இந்த தொழில்துறையில் இவர்களுடைய எதிர்காலம் எப்படி இருக்கும் என்று நீங்கள் நினைக்கிறீர்கள்?

லோகேஸ்வரன்: கற்பித்த, பயிற்சி கொடுத்த நாம் இன்னும் சிறிதுகாலம் வழிகாட்டியாய் இருப்பதோடு, நம்பிக்கையுடன் குறிப்பிட்டளவு வாடிக்கையாளர்களும் வருவார்கள் எனில் இவர்களில் நான்கு பேர் திறமையான 'மெக்கானிக்' குடும்ப உயர்வர்கள். ஏனையவர்கள் அவர்களுடன் கூட இருந்து தொடர்ச் சியாக வேலைகளில் ஈடுபடும் போது நல்ல வருமானமீட்டும் உழைப்பாளிகளாகத் திகழ்வார்கள்.

எழுகையின் நாயகிகளான இந்த பதினாறு பேருக்கும் சைக்கிள் திருத்த நா. அன்ரனிதாஸ் அவர்களும், தையல் மெசின் திருத்த சியபரன் அவர்களும், மோட்டார் சைக்கிள் திருத்த லோகேஸ்

வரன் மற்றும் ரஜனி அவர்களும் பயிற்றுவித்துள்ள அதேவேளை, மேலதிக கண்காணிப்பாளராக ஜெயக்குமார் அவர்களும் செயற்படுகிறார்கள்.

"அதிர் பொறுமையும் நிதானமும் சாப்பாடு தன்நினைக்கூடமறந்து, வேலையை முடித்துக் கொடுத்து வாடிக்கையாளரை திருப்திப்படுத்துகின்ற மனநிலையும் அதிகமாக இவர்களுக்குத் தேவை" எனக்கூறும் பயிற்றுநர்கள், "நம்பிக்கை வைத்து இந்த பிள்ளைகளிடம் முதலில் வேலையை ஒப்படைப்பீர்கள். அதன் பிறகு அவர்களுடைய திறமையைப்பற்றி முடிவு செய்யுங்கள்" என்கிறார்கள்.

"அக்கா! நீங்கள் கேட்கும் கேள்விகளையும் சந்தேகங்களையும் புரிந்து கொள்ள முடியுது எங்களால். அதோ அதை ஒருக்கா பாருங்கோ. பெண்களால் முடியாத தென்று ஏதாவது இந்த மண்ணில் இருக்கா இல்லையா என்பதற்கு விடக்கிடக்கும்" என்ற அந்த ஜூனியர் மெக்கானிக்கின் கைகாட்டிய திசையை நோக்கினேன். நூற்றி ஐம்பது பேரை ஏற்றிச் செல்லக் கூடிய பெரிய பஸ் ஒன்று சாரதிப் பயிற்சியில் ஈடுபட்டுருந்தது. பத்து பன்னிரண்டு பெண்போராளிகளுக்கு ஒரு பெண்போராளி பயிற்சியாளிக், தெருவோரம் கிடந்த தூசும், துனிக் கைகளும் எழுந்து பறக்க, அந்த பஸ் விரைந்து கொண்டிருந்தது. எனது பார்வைக்கு அந்த தூசும், துனிக்கைகளும் சமுதாயத்தின் பெண்கள் பற்றிய பிற்போக்கான கருதுகோள்களாகவே விளிந்தது. எழுகை எழு அனைவரும் கை கொடுப்போம். ●

எங்கள்...

கிடக்க, இன்னமும் உயிர் பிரியாமலிருந்த சசிகலாவின் தலைமுடியை வெட்டிவிட்டு இழுத்துக்கொண்டு வந்து சோத்தார்கள்.

நினைவு வருவதும் போவதுமாக இருந்த அவர் தண்ணீர் கேட்க, "இனி ஒண்டுமே செய்யலாது. குருப்பம்" என்று அருகிலிருந்த கிணற்றிலிருந்து தண்ணீர் எடுத்து, தாராளமாகக் குடிக்கக்கொடுத்து, வாகனத்திலே ஏற்றி அனுப்பியதை நினைவுகூர்ந்தார் மீட்டர் போன மூவரில் தற்போது எஞ்சியிருக்கும் அந்தப் போராளி.

"அதுதான் அந்த முள்ளக்கம்பியிருந்த இடம் இதில்தான், இதில இருந்த பண்டில்தான் தமயந்தியக்கா வீரச்சாவு. இதுதான் சராணனையின்ரை டேப்சர் வந்து மோதினசுவர்" என்று ஒவ்வொன்றாக பழையனவற்றை மீட்டார் அந்தப் போராளி. காப்பாற்றப்பட்டவரும் காப்பாற்றியவரும் எமது இயக்கம் பெயர் சூட்டிச் செய்த முதலாவது பெருந்தாக்குதலின் பதிவுகளைச் சுமந்தபடி இன்றுமிருக்க, உப்புக்காற்று முகத்தில் வந்து மோதுகிறது. சால்கள் ஆனையிறவையே சுற்றிச் சுற்றி நடக்க, மனம் எங்கோ போகிறது.

ஆள்விழுக்கிப் பூதம்போல் ஆயிரமாயிரம் வீராசனை விழுங்கி விட்டு, அமைதியாய் கிடக்கிறது ஆனையிறவு.

மகளிர் படையணியின் வேவுப் பிரிவின் முதலாவது பொறுப்பாளராக அணியைத் திறம்பட வழிநடத்திய கப்டன் தேனுஜா சரியான

துடியாட்டக்காரி. கறுக்காய் பகுதியூடாக உள்நுழைந்தவன் ஒரு

தொட்டே பணியாற்றிய மேஜர் கிருபாவும் அதே கறுக்காய் பகுதியூடு

நாள் திரும்பி வரவில்லை. வேவுப் பிரிவு ஆரம்பித்த காலம்

உள் நுழைந்தவன் திரும்பவில்லை. 1997 இல் ஆனையிறவு-பரந்தன்

பாலியல்...

பெண் மனைவியாக விற்கப்பட்டாள். இத்தகைய ஒரு கொடுமான வழி முறையூடாகவே பாலியல் வல்லுறவு என்ற கருத்து நிலையின் ஆரம்பவடிவம் சட்டத்திற்குள் திருட்டுத்தனமாக நுழைந்தது என்கிறார் 'பாலியல் வல்லுறவு' என்ற விடயத்தை ஆய்வு செய்த சசன் பிறவுன் மில்லர். பாலியல் வல்லுறவுக் குற்றம் என்பது தந்தை வழிச் சமூகத்தின் பார்வையில் பெண் வியாபாரத்தின் புதியதொரு வழிமுறையை குழப்பும் செயற்பாடாகவே கருதப்பட்டது. கன்னிமைத்தன்மையை சளவாடுதல் என்பது சந்தையில் தன் மகளுக்கு வைக்கப்படும் விலையை களவாடுவதாகவே பார்க்கப்பட்டது.

இன்றுவரைதொடரும் அவலம்...?

தனது பிறப்புறுப்பு அச்சத்தை

தோற்றுவிக்கும் ஒரு ஆயுதமாக பயன்பட முடியும் என்ற மனிதனின் கண்டுபிடிப்பானது வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலங்களின் மனிதனால் மேற்கொள்ளப்பட்ட சிறந்த கண்டு பிடிப்புகளில் ஒன்றாக வைத்து எண்ணக் கூடியது. அன்று தொடங்கி இன்று வரை அது சமூகத்தில் அனைத்து மட்டங்களில் வேரோடிப் போய் இருக்கிறது. உலகம் முழுவதிலுமே இன்று அன்றாட நிகழ்வாகிப்போய்விட்ட இவ் விடயமானது பொதுவாக குற்றவியல் நீதித்துறைக்கு வராத குற்றங்களாக இருப்பதற்கு பிரதான காரணம் பாலியல் வல்லுறவுக்குட்பட்ட பெண்ணுக்கு சட்டத்தின் ஆதரவை விடவும் சமூகத்தின் புறக்கணிப்பே கூடுதல் தாக்கத்தை ஏற்படுத்துகிறது.

மகளிர் எழுச்சி அமைப்புகளின் போராட்டங்களால் அண்மைக்

காலங்களில் குற்றவாளிகள் தண்டிக்கப்படுவதான சாத்தியக் கூறுகள் தென்படுகின்றன. ஆச்சிரமம் நடத்துகிறேன் என்ற போர்வையில் பல பெண்களை பாலியல் துஷ்பிரயோகம் செய்த சுவாமி பிரேமானாந்தா, பத்மினி பாலியல் வல்லுறவில் சம்பந்தப்பட்ட காவல்துறை அதிகாரிகள் சட்டத்தின் பிடிக்குள் அகப்பட்டமையும் பாலியல் வல்லுறவால் ஏற்பட்ட வேண்டாத கர்ப்பத்தை கலைப்பதற்கான உரிமையை நீதிமன்றங்கள் வழங்கியிருப்பதும் மனதிற்கு தெம்பு தரும் விடயங்களாக இருக்க, எங்களுக்கு என்ன பதில் கூறப்போகின்றீர்கள் என்று கிருசாந்திகளும், சாரதாம்பாள்களும், கோணேஸ்வரிகளும் மனித சமூகத்தை நோக்கி நகைப்பது போலவும் தெரிகிறது. ★

ஒவியம்:-கிருஷ்ணராஜா

வெளிப்பாடும்...

பெயர் கொடுத்து, தலைவரைச் சந்தித்து, பயிற்சி முடித்து, கரும்புலியானவள். "வெடித்துச் சிதறினால்தான் கரும்புலி. இல்லாட்டி நானும் உங்களைப் போல சாதாரண போராளிதான்" என அடிக்கடி சொல்லும் அந்தச் சிறிய உருவம், இப்பவும் நிழலாடுகிறது. கடலில் எங்களிற்கு இடுப்பளவில் நிற்கும் கடல் நீர், நீரில் 'பலன்கில்' நிற்கும் அவளை மூடிவிடும். அவளது முதற் கடற்கரும்புலிப் படகுடனான பயணத்தில் உணக்கப்பலோடு மோதி சரிதமானாள்.

தோள் நிறைய சுமையான கனரக ஆயுதங்களை சுமந்தவாறு, ஆழப்புதையும் மணலில் கால்களை இழுத்தவாறு அவள் வரும் அழகே தனியானது. அவள் நேசித்த அதே ஆயுதத்தோடு, அவள் நேசித்த கடற்பரப்பில் அவள் கரைந்து போனாள்; எம் தேச விடிவிற்கு அடிக்கல்லாக.

சுதந்திரப் பறவைகள்

இறுதி அத்தியாயங்களை நோக்கி

“இந்த அரசியல்தீர்வுத் திட்டத்தைக் கொண்டுவந்தே ஆகவேன். பாராளுமன்றத்தில் முன்றில் இரண்டு பெரும் பான்மை கிடைக்காது விடாமல் அடுத்த பாராளுமன்றத் தேர்தலை மக்கள் ஆணையாக ஏற்று தீர்வுத்திட்டம் கொண்டுவரப்படும்.” இது சந்திரிகாவின் ஒருபக்க சபதம். - இந்தத் தீர்வுத்திட்டம் யாருக்காக? ஏன் தீர்வுத்திட்டம் தேவைப்படுகிறது? எதற்கு இது தீர்வுக்கிறது? யார் இதனை ஏற்றுக் கொண்டார்கள்? என்ற கேள்விகள் வேறு விடயம் - “இழந்த பிரதேசத்தை மீள்பிடித்தே தீருவோம். புலிகள் ஒழிக்கப்பட்டேயாகுவார்” இது அரசு தரப்பின் பிரதிப்பாதுகாப்பு அமைச்சரின் சபதம்.

ஜனாதிபதி சந்திரிகாவின் மறுபக்க சபதம் வேறு. அவர் விடுத்த வேண்டுகோள் பற்றி, வாக்குறுதி பற்றி தேசிய பெளத்த மகாசங்கத்தின் தலைவர் மாதுளவாவே சோபித தேரர் கூறுகிறார். “யுத்தத்திற்கு இளைஞர்களை ஒன்று சேர்க்க வேண்டுமென (20,000) மகாசங்கத்தினருக்கு ஜனாதிபதி சந்திரிகா விடுத்த சவாலை மகாசங்கத்தினர் ஏற்றுக்கொண்டுள்ளனர். ஜனாதிபதி கூறியது போன்று அவரது தலைமையின் கீழ் இளைஞர்கள் யுத்தமுனைக்குச் செல்வதை நாம் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோம்.” இது மாதுளவாவே சோபித தேரர் பத்திரிகையாளர்களுக்கு, ஜனாதிபதி தம்மிடம் விடுத்த வேண்டுகோளைப்பற்றிக் கூறியது.

தீர்வைக் கொண்டுவந்தே தீருவோம் என்ற சந்திரிகாவே நாட்டை அவசரகால நிலையின் கீழ் வைத்துள்ளார். ஆயுதக் கொள்வனவு ஒப்பந்தத்திற்காக அரசுதரப்பினர் உலக நாடெங்கும் அலைந்து திரிகின்றனர். பாதுகாப்புச் செலவுக்காக குறை நிரப்பு பிரேரணை மூலம் 2,800 கோடி ரூபா மேலும் யுத்தத்திற்கு ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது. யுத்தத்திற்காக அரசு ஊழியர்கள் இரு நாள் சம்பளத்தை வழங்க வேண்டும் என்ற உத்தரவு பிறப்பிக்கப்பட்டுள்ளது. வர்த்தகர்களிடமும் ஏனைய நிதி ஸ்தாபனங்களிடமும் யுத்தத்திற்காக நிதி வசூலிக்கப்படுகிறது. இவை எல்லாவற்றையும் விட தீர்வுத்திட்டத்தை கொண்டுவந்தே தீருவோம் என்ற சந்திரிகா, தொலைக்காட்சியில் “யுத்தத்தில் ஏற்பட்டிருப்பது ஒரு தற்காலிகப் பின்னடைவு மட்டுமே” என்ற அறிவிப்பை வேறு விடுத்துள்ளார். இந்த முரண் எதற்காக?

எதிர்கட்சியான ஐக்கிய தேசியக்கட்சியோ, “வடக்கு கிழக்குப் பிரச்சினைக்கு ஐ.தே.க வின் தீர்வு என்ன?” என்ற பத்திரிகையாளரின் கேள்விக்கு “இறுதித் தீர்வு இராணுவ நடவடிக்கை அல்ல. வட-கிழக்கின் சட்டத்தை யும், ஒழுங்கையும் நிலைநாட்ட வேண்டும். ஆனால் ஆனையிறவு முகாம் வீழ்ச்சியின் பின்பு எல்.ரி.ரி இன் கை ஒங்கி யுள்ளது. அதனால் யார் அதிகாரத்தில் இருந்தாலும் எந்தவொரு அரசாங்கமும் வெள்ளைக்கொடி போட்டு அடிபணிய முடியாது” என்கிறது. இந்த முரண்களின் அர்த்தம் என்ன? ஒன்றுமில்லை. இயை சிங்கள ஆளும் வர்க்கங்களின் அரசியல் பித்தலாட்டம். அதில் இப்போது சந்திரிகாவின் முறை. அவ்வளவுதான். இது தமிழ்மக்களுக்கு புதியவையோ, புரியாதவையோ அல்ல. தமிழர்களின் விடுதலைப் போராட்டம் இன்று எட்டியுள்ள இராணுவ மேலாண்மையை சிங்கள இனவாத ஆளும் வர்க்கங்களால் ஜீரணித்துக்கொள்ள முடியவில்லை. ஒரு விடுதலைப் போராட்டம் தன் இலக்கின் இறுதி அத்தியாயங்களை எழுதும்போது எதிரிதரப்பிடம் நிலை தளம்பலும் குழப்பமும் தடுமாற்றமும் ஏற்படுவது வரலாற்றின் வழமைதான். அதன் கரு நிலை தான் இன்று கொழும்புக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது.

நடந்தவைபற்றிய அதிர்ச்சி, நடக்கவிருப்பது பற்றிய பேரச்சத்தை பேரினவாதத்திற்கு ஊட்டியிருக்கிறது. அதன் விளைவு ஒருபுறம் அரசியல் பித்தலாட்டத்திலும் மறுபுறம் தன் இறுதிப் பலத்தின் முழுமையையும் திரட்டி யுத்த முனையை சாணைபிடித்து கூர்மைப்படுத்துவதிலும் முனைப்புற்றிருக்கிறது. அதன் கூர்மையில் தமிழனின் வாழ்வு கிழிந்துபட வேண்டும் என்பதே அவர்களின் அவா. நாம் பலமுறை அவர்களின் யுத்தத்தின் கூர்முனையை மழுங்கடித்தவர்கள். இப்பொழுது, உறுதியாய் நாம் மலையென எழுந்து நிற்க வேண்டிய தருணம் இதுதான். அவர்களின் யுத்தத்தின் கூர்முனை எம்மில் மோதுவதால் மழுங்கிச்சிதற வேண்டும். அவர்களின் ஆயுதம் அர்த்தம் இழக்க நாம் புதிய அத்தியாயத்தைத் தொடங்குவோம்.

எங்கள் வானிலே...

துணைத்தளபதி லெப்.கேணல் சூரியகலா ..

காகப் போன அத்தனை பேரின் முகங்களும் தான் தெரிந்தன.

இதற்கு முன் எத்தனையோ தடவைகள் ஆனையிறவினுள் புகுந்து சத்தமில்லாத அடிகளைக் கொடுத்து, வந்து வந்து போய், ஒருமுறை வராமலேயே விட்ட கரும்புலிகள் மேஜர் ஆஷா, மேஜர் ஜெயராணி, கப்டன் தனா, கப்டன் உமையாள், கப்டன் இந்து, கப்டன் நளாயினி, கப்டன் செங்கதிர் ..

1997 இன் ஆரம்பத்தில் ஏழு பேர் கொண்ட மகளிர் அணியாக யாழ்ப்பாணம் வலிகாமப் பகுதிக்குள் உள் நுழைந்து, நடவடிக்கைகளைச் செய்து, இழப்புகளையும் சந்தித்து, ஆதரவுக்கும் எதிர்ப்புக்கும் துரோகத்துக்கும் இடையே நின்று போராடி, இராணுவச் சுற்றிவளைப்புக்களின் போதெல்லாம் மயிரிழையில் தப்பி, நடந்த சம்பவங்கள் அனைத்தையும் மனதிலே சுமந்து கொண்டு தனியொருவராய் வன்னி மீண்ட கப்டன் பூமணி. எங்கெல்லாமோ தப்பி வந்த பூமணியின் கடைசி மூச்சும் இந்தக் காற்றோடுதான் ..

1992 இல்தொண்டைமாளாற்றிலிருந்து ஒட்டகப்புலம் வரையான தொடர் காவலரண் தாக்குதலில் கடுமையாகக் காயப்பட்டு, அவசர சிகிச்சைப் பிரிவில் வைத்தியர்களின் திறமையோடு வினையாடி மீண்ட மேஜர் எஸ்தர் ..

திருமணம் நிச்சயிக்கப்பட்ட பின்னும் களத்தை விட்டகல மறுத்து களத்தோடு போன மேஜர் சந்திரிகா, மேஜர் அகல்யா ..

எல்லோரின் கடைசி மூச்சும் இந்தக் காற்றோடுதான் ..

1997 ஆனையிறவு - பரந்தன் ஊடுருவித் தாக்குதலுக்கு இப்போது எல்லோரும் ஆயத்தம். “ஆட்டி எடுக்காம வரக்கூடாது, ஆட்டி எடுக்காம வரக்கூடாது” என்று மந்திரம்போல் உச்சரித்துக் கொண்டிருந்தார் மேஜர் பமிலா, உமா. மகளிர் படையணியின் களரக ஆயுத அணியின் பலமான தூண்களில் ஒருவர். ஊடுருவி உள் நுழைந்து பதினொரு ஆட்லறிகளையும் கண்ணால் கண்டுவிட்டு, ஒடிப்போய் ஆட்லறியொன்றின் கடுகுழலை அனைத்து, முத்தமிட்டு பூரித்துப்போய் நின்றார். ‘இவ்வளவும் இனி எங்களுக்குத் தான்’ என்று மலைப்பிலே நின்றவர், ஒன்றையும் எடுத்துச் செல்ல முடியாத நிலையில், அனைத்தையும் தகர்க்கும் முடிவெடுக்கப்பட்ட போது கலங்கித்தான் போனார். “அடுத்த முறை எடுக்கலாம் தானே” என்ற ஆறுதல் வார்த்தைகள் எதுவுமே அவர் காதில் விழவில்லை. ஆட்லறிக் கணவுடனே படகேறி வந்தவர் வரும் வழியில் எதிரியின் உலங்கு வானூர்தி தாக்கியதில் ஆனையிறவு நீரேரியிலேயே அமிழ்ந்து போனார்.

ஆனையிறவிலிருந்து எதிரி தப்பியோடும்போது கொண்டோடிய ஆட்லறிகளை நாங்கள் கைப்பற்றிக் கொண்டுவந்து நிறுத்தினோம். எங்கள் கண்களுக்கு ஆட்லறிகள் தெரியவில்லை. ஆட்லறிக்

“இப்படி எத்தனை பேரைக் குடுத்துவிட்டம். இனியும் குடுத்துக் கொண்டிருக்கலாது. கெதியா அடிச்சுப் பிடிச்சுவிடவேணும்” என்று ஓயாதஅலைகள் - 02 நடவடிக்கையால் மீட்கப்பட்ட பகுதியில் நின்று, எதிரி எல்லைக்குள் தெரியும் இரசாயனக் கூட்டுத்தாபனக் கட்டிடத்தைப் பார்த்து அடிக் கடி சொல்லுவார் லெப். கேணல் மைதிவி. வேவு அணியின் பொறுப்பாளராகவும், பின்னாட்களில் கரும்புலிகளின் பொறுப்பாளராகவும், கடைசிக் காலத்தில் மாஸ்தி படையணியின் துணைத் தளபதியாகவும் இருந்த அவரையும் இங்கேயே பிரிந்தோம்.

மேஜர் மாதூரி, மேஜர் அங்கயற்கண்ணி, மேஜர் உமா எங்கள் பெரும் தூண்கள்.

தேசியத்தலைவரின் கையால் அவரது தொலை நோக்கியையே வாங்கி “அண்ணையின் கண்ணால் பார்க்கிறன்” என்று அதனுடைய பார்த்து நிலைமை சொல்லி, எதிரியின் தலைகளின் மேல் எறிகணைகளை வீசிய மேஜர் தமயந்தி, ஆனையிறவின் பாதுகாப்பைக் கேள்விக்குள்ளாக்கியவாறு இத்தாலியில் நாம் ஊடுருவி அமைத்த தளத்திலே தன்னை ஆனையிறவு வெற்றிக்காக உரமாக்கினாள்.

ஆனையிறவு மீட்டிப் போர் வெறும் நில மீட்டிப் போரல்ல.

ஆயிரமாயிரம் வேங்குகள்தம் உடல்களாலும் உதிரத்தாலும் உணர்வாலும் செழுமைப்படுத்திய வீரமண்ணை, எம் உரிமை நிலத்தை நாம் மீட்டெடுத்த போர்.

தாயகத்தை துண்டாடிய எதிரியை துண்டாடுவதற்காக எமது தேசியத்தலைவர் எடுத்த ஒவ்வொரு முயற்சியின்போதும் விதை யான தன் வீரர்களின் கணவுகளை தனது நெஞ்சுப்பெட்டகத்தினுள்ளே பக்குவமாகப் பூட்டி வைத்திருந்ததால், அவர் விழியசைவிலிருந்து வீச்சுடன் விரிந்த பெரும் போர்.

பத்து வருடங்களின் பின்பு இப்படி நடக்குமென்று கப்டன் வானதி அப்போதே கணவு கண்டதனால்தான் தன் கடைசிக் கவிதையை இப்படி எழுதினாரோ!

“ஏராளம்

ஏராளம் எண்ணங்களை எழுத எழுந்துவர முடியவில்லை. எல்லையிலே என் துப்பாக்கி எழுந்து நிற்பதால் எழுந்துவர என்னால் முடியவில்லை! எனவே எழுதாத என் கவிதையை எழுதுங்களேன்!”

எழுதப்படாது இடையிலே நின்ற உன் கவிதை 2000-04-22 அன்று எழுதப்பட்டு விட்டது வானதி. ★

புலிகளின் தாகம் தமிழீழத் தாயகம்